LEWIS CARROLL

Alenka v říši divů

AUDIOKNIHY CZ · AUDIOKNIHYCZ.CZ

Lewis Carroll

Úvodní báseň

Celé zlaté odpoledne
klouzem líně vodou;
obě vesla neuměle
malé paže vedou,
malé ruce předstírají,
že nás řídit dovedou.

Ach, vy kruté tři! V tu chvíli,
kdy sen se snáší dolů,
chtít pohádku z dechu, který
nesfoukne pírko ze stolu!
Co však zmůže hlas jen jeden
proti třem jazykům spolu?

Panovačná Prima vydá
rozkaz: „Začni hned!“ –
Secunda zas mírně doufá:
„Ať je v ní nesmyslů svět!“ –
a Tertia nám ne *víc* než jednou
za minutu skáče do vět.

Pak náhle všechny ztichnou
a v duchu sledují,
jak snové dítě bloudí zemí,
kde divé, nové divy bují,

jak s ptáky, se zvěří mluví –
a napůl nepochybují.

A vždycky, když už pohádka
vyčerpala studnu snů i jasu
a unavený vypravěč
chtěl chabě získat trochu času:
„Zbytek příště –“ „Teď *je* příště!“
zní sbor šťastných hlasů.

Tak rostla říše divů,
tak kus po kuse, k večeru,
se kovaly ty divné příhody –
a teď je hotovo, věru,
a domů, veselá posádka,
plujeme v slunečním šeru.

Alenko! Dětský příběh vezmi
a jemnou rukou svou
ho ulož tam, kde dětské sny
se v tajné stuze Paměti vinou,
jak poutník věnec zvadlých květin
natrhaných na cestě cizinou.

Kapitola první – Králičí norou

Alenku už začínalo hrozně nudit, jak sedí se sestrou na břehu a nemá co dělat. Jednou nebo dvakrát nakoukla sestře do knížky, kterou si četla, ale nebyly v ní žádné obrázky ani rozhovory. „A k čemu je knížka," pomyslela si Alenka, „bez obrázků a bez rozhovorů?"

Tak si v duchu rozvažovala – jak jen to šlo, protože z toho horkého dne byla celá ospalá a natvrdlá –, jestli by radost z pletení věnečku ze sedmikrásek stála za tu námahu vstát a sedmikrásky natrhat, když tu kolem ní najednou proběhl Bílý Králík s růžovýma očima.

Na tom nebylo nic *tak* zvláštního. A Alenka nepovažovala za nic *tak* neobvyklého ani to, že si Králík pro sebe říká: „Ach jemine! Ach jemine! Já přijdu pozdě!" Když o tom později přemýšlela, napadlo ji, že se tomu měla divit, ale v tu chvíli jí to všechno připadalo docela přirozené. Jenže když Králík *vytáhl z kapsičky u vesty hodinky*, podíval se na ně a pospíchal dál, Alenka vyskočila na nohy. Blesklo jí totiž hlavou, že ještě nikdy neviděla králíka s kapsičkou u vesty, natož s hodinkami, které by z ní mohl vytáhnout. Celá hořela zvědavostí, rozběhla se za ním přes louku a naštěstí ještě stihla zahlédnout, jak zmizel ve velké králičí noře pod živým plotem.

A už se Alenka soukala dolů za ním a vůbec ji nenapadlo, jak se proboha dostane zase ven.

Králičí nora vedla chvíli rovně jako tunel a pak se náhle stočila dolů, tak náhle, že Alenka neměla ani chvilku na to, aby se zkusila zastavit, a už padala do nějaké hodně hluboké studny.

Buď byla studna hodně hluboká, nebo Alenka padala hodně pomalu, protože měla cestou spoustu času rozhlížet se kolem a přemýšlet, co se bude dít dál. Nejdřív se pokusila podívat dolů a zjistit, kam to vlastně padá, ale byla tam taková tma, že nic neviděla. Pak se podívala na stěny studny a všimla si, že jsou plné kredenců a polic s knihami; tu a tam visely na hřebíčcích mapy a obrázky. Cestou kolem jedné police si z ní vzala sklenici. Na štítku stálo POMERANČOVÁ MARMELÁDA, ale k jejímu velkému zklamání byla prázdná. Nechtěla sklenici pustit, aby dole někoho nezabila, a tak se jí podařilo ji při pádu strčit do jednoho z kredenců.

„No tohle!“ pomyslela si Alenka. „Po takovém pádu mi bude kutálení ze schodů úplně k smíchu! Doma budou koukat, jak jsem statečná! Vždyť já bych o tom ani nemukla, ani kdybych spadla ze střechy!“ A to byla nejspíš pravda.

Dolů, dolů, dolů. Copak ten pád *nikdy* neskončí? „Kolik mil už jsem asi uletěla?“ řekla nahlas. „Musím být někde blízko středu Země. Počkat: to by bylo čtyři tisíce mil do hloubky, myslím –“ Alenka se totiž ve škole naučila spoustu věcí tohohle druhu, a i když teď nebyla zrovna *nejlepší* příležitost chlubit se, protože ji nikdo neposlouchal, bylo dobré si to zopakovat. „– ano, to bude zhruba ta správná vzdálenost – jenže na jaké zeměpisné šířce a délce to asi jsem?“ Alenka neměla ponětí, co je zeměpisná šířka, natož délka, ale připadalo jí, že jsou to pěkná vznešená slova.

Za chvíli začala znovu. „Copak já propadnu *skrz* celou Zemi? To bude legrace, až vylezu mezi lidmi, co chodí hlavou dolů! Protivníci, myslím –“ Tentokrát byla docela ráda, že ji *opravdu* nikdo neposlouchá, protože to vůbec neznělo jako to správné slovo. „– ale budu se jich muset zeptat, jak se ta země jmenuje. Prosím vás, paní, je tohle Nový Zéland, nebo Austrálie?“ A přitom se zkusila uklonit – představte si, dělat pukrle, když padáte vzduchem! Myslíte, že byste to dokázali?

„A jakou hloupou holčičku ze mě bude mít, že se ptám! Ne, ptát se nebudu. Třeba to tam někde uvidím napsané."

Dolů, dolů, dolů. Nic jiného se dělat nedalo, a tak se Alenka brzy zase rozpovídala. „Dina se mi dneska večer bude hrozně stýskat, myslím!" Dina byla kočka. „Snad nezapomenou dát jí k svačině mističku mléka. Dino, zlatíčko! Kdybys tak byla tady dole se mnou! Ve vzduchu sice nejsou žádné myši, bohužel, ale mohla bys chytit netopýra, a ten je myši hodně podobný, víš? Jenže jedí kočky netopýry? To by mě zajímalo." A tady začala být Alenka dost ospalá a dál si tak zasněně pro sebe opakovala: „Jedí kočky netopýry? Jedí kočky netopýry?" a občas: „Jedí netopýři kočky?" Protože, víte, když nedokázala odpovědět ani na jednu otázku, bylo celkem jedno, jak ji položí. Cítila, že dřímá, a právě se jí začalo zdát, že jde s Dinou ruku v ruce a říká jí velmi vážně: „Tak, Dino, pověz mi pravdu: snědla jsi někdy netopýra?", když tu najednou – buch! buch! – dopadla na hromadu klestí a suchého listí a pád byl u konce.

Alenka se ani trochu neuhodila a v mžiku byla zase na nohou. Podívala se nahoru, ale nad hlavou byla samá tma. Před ní se táhla další dlouhá chodba a v ní byl ještě vidět Bílý Králík, jak spěchá pryč. Nesměla ztratit ani chvilku: Alenka se rozběhla jako vítr a ještě stačila zaslechnout, jak si Králík u zatáčky říká: „Pro moje uši a vousy, to už je pozdě!" Byla mu těsně v patách, když zahnula za roh, ale Králík už nikde. Ocitla se v dlouhé, nízké síni, kterou osvětlovala řada lamp visících ze stropu.

Kolem dokola síně byly dveře, ale všechny zamčené. Alenka prošla jednu stranu tam a druhou zpátky a zkusila jedny dveře po druhých, a pak smutně šla prostředkem a přemýšlela, jak se odsud kdy dostane ven.

Najednou narazila na malý třínohý stolek, celý z masivního skla. Neleželo na něm nic než maličký zlatý klíček a Alenku hned napadlo, že bude patřit k některým dveřím v síni. Ale běda! Buď byly zámky

moc velké, nebo klíček moc malý, každopádně neodemkl ani jedny. Když ale šla kolem podruhé, narazila na nízký závěs, kterého si předtím nevšimla, a za ním byla dvířka asi patnáct palců vysoká. Zkusila do zámku zastrčit zlatý klíček, a k její velké radosti pasoval!

Alenka dvířka otevřela a zjistila, že vedou do úzké chodbičky, sotva větší než krysí díra. Klekla si a podívala se chodbičkou do té nejkrásnější zahrady, jakou jste kdy viděli. Jak jen toužila dostat se z té temné síně a procházet se mezi záhony zářivých květin a chladivými fontánami! Jenže dvířky by neprostrčila ani hlavu. „A i kdyby mi hlava prošla," pomyslela si chudinka Alenka, „k čemu by mi byla bez ramen? Ach, kdybych se tak mohla složit jako dalekohled! Myslím, že bych to dokázala, jen kdybych věděla, jak začít." Protože, víte, v poslední době se stalo tolik neobvyklých věcí, že Alenka začínala věřit, že opravdu nemožných věcí je jen hrozně málo.

U dvířek nemělo smysl čekat, a tak se vrátila ke stolku. Napůl doufala, že na něm najde další klíč, nebo aspoň knížku s návodem, jak skládat lidi jako dalekohledy. Tentokrát na něm našla malou lahvičku – „která tu předtím určitě nebyla," řekla Alenka – a na hrdle lahvičky visel papírový štítek se slovy VYPIJ MĚ, krásně natištěnými velkými písmeny.

Říct „Vypij mě" je hezké, ale moudrá malá Alenka *tohle* rozhodně nehodlala udělat jen tak zbrkle. „Ne, nejdřív se podívám," řekla, „jestli na tom není napsáno ‚*jed*'." Četla totiž několik pěkných příběhů o dětech, které se popálily nebo je sežrala divá zvěř nebo je potkaly jiné nepříjemnosti, a to všechno jen proto, že si *nechtěly* pamatovat jednoduchá pravidla, která je naučili jejich blízcí: třeba že rozžhavený pohrabáč vás spálí, když ho držíte moc dlouho, a že když se *hodně* hluboko říznete nožem do prstu, obvykle to krvácí. A nikdy nezapomněla, že když se hodně napijete z lahvičky s nápisem „jed", skoro jistě vám to dřív nebo později nepřijde k duhu.

Jenže na téhle lahvičce „jed“ napsáno *nebylo*, a tak se Alenka odvážila ochutnat. Chutnalo to moc dobře – vlastně to mělo takovou smíšenou chuť třešňového koláče, vanilkového krému, ananasu, pečeného krocana, karamelu a horké topinky s máslem –, a tak lahvičku brzy dopila.

* * *

* * *

* * *

„To je zvláštní pocit!“ řekla Alenka. „Asi se skládám jako dalekohled.“

A opravdu: teď byla vysoká jen deset palců a celá se rozzářila při pomyšlení, že má konečně tu správnou velikost, aby prošla dvířky do té nádherné zahrady. Nejdřív ale pár minut počkala, jestli se nebude zmenšovat dál. Byla z toho trochu nesvá. „Mohlo by to totiž skončit tak,“ řekla si Alenka, „že bych úplně zhasla, jako svíčka. Jak bych pak asi vypadala?“ A snažila se představit si, jak vypadá plamen svíčky, když se svíčka sfoukne, protože si nemohla vzpomenout, že by něco takového kdy viděla.

Za chvíli, když se nic dalšího nedělo, se rozhodla, že půjde rovnou do zahrady. Jenže chudinka Alenka! Když došla ke dvířkům, zjistila, že zapomněla zlatý klíček, a když se pro něj vrátila ke stolku, zjistila, že na něj nemůže v žádném případě dosáhnout. Viděla ho skrz sklo úplně zřetelně a ze všech sil se snažila vyšplhat po jedné noze stolku, ale ta byla moc kluzká. A když se tím snažením docela vyčerpala, chudinka malá si sedla a rozplakala se.

„No tak, takhle plakat nemá žádný smysl!“ řekla si Alenka dost příkře. „Radím ti, abys s tím okamžitě přestala!“ Obvykle si dávala moc dobré rady, i když se jimi málokdy řídila, a někdy se plísnila tak

přísně, že jí až vhrkly slzy do očí. A jednou si dokonce pamatovala, jak se pokusila dát si pohlavek, protože podváděla sama sebe při kroketu, který hrála sama proti sobě. Tohle zvláštní dítě si totiž moc rádo hrálo na to, že je dvěma lidmi. „Jenže teď nemá smysl hrát si na dva lidi!“ pomyslela si chudinka Alenka. „Vždyť ze mě sotva zbylo dost na *jednoho* pořádného člověka!“

Brzy jí padla do oka malá skleněná krabička, která ležela pod stolem. Otevřela ji a našla v ní maličký koláček, na kterém byla z rozinek krásně vyskládaná slova SNĚZ MĚ. „Tak ho sním,“ řekla Alenka. „Jestli z něj vyrostu, dosáhnu na klíček, a jestli se zmenším, prolezu pod dveřmi. Tak či tak se dostanu do zahrady, a je mi jedno, co z toho se stane!“

Ukousla kousíček a starostlivě si říkala: „Kterým směrem? Kterým směrem?“ Držela si přitom ruku na temeni hlavy, aby ucítila, kam roste, a docela ji překvapilo, že zůstala stejně velká. To se sice obvykle stává, když člověk jí koláč, ale Alenka si už tak zvykla čekat jen samé neobyčejné věci, že jí připadalo hrozně nudné a hloupé, když život plyne obvyklým způsobem.

A tak se do toho dala a koláček brzy snědla do posledního drobečku.

* * *

* * *

* * *

Kapitola druhá – Jezírko slz

„Čím dál podivnějšejší!“ vykřikla Alenka. Byla tak překvapená, že na chvíli úplně zapomněla mluvit spisovně. „Teď se roztahuju jako ten největší dalekohled, jaký kdy byl! Sbohem, nožičky!“ Když se totiž podívala dolů na nohy, skoro je neviděla, jak se jí vzdalovaly. „Ach, moje ubohé nožičky, kdopak vám teď bude obouvat botičky a natahovat punčošky, zlatíčka? *Já* to určitě nezvládnu! Budu od vás moc daleko, než abych se o vás mohla starat. Budete si muset poradit, jak nejlíp umíte – ale musím k nim být hodná,“ pomyslela si Alenka, „nebo třeba nebudou chtít jít tam, kam chci já! Počkat: každé Vánoce jim dám nový pár bot.“

A dál si pro sebe plánovala, jak to zařídí. „Musí je přivézt poslíček,“ pomyslela si. „To bude legrace, posílat dárky vlastním nohám! A jak divně bude vypadat adresa!

Vážený pan Pravá Noha Alenky, Předložka před krbem, hned u krbové mřížky – s láskou posílá Alenka.

Ach jemine, to jsou ale nesmysly, co povídám!“

V tu chvíli narazila hlavou do stropu síně: teď totiž měřila přes devět stop. Hned popadla zlatý klíček a pospíchala ke dvířkům do zahrady.

Chudinka Alenka! Dokázala nanejvýš lehnout si na bok a jedním okem se podívat do zahrady, ale projít dovnitř bylo beznadějnější než kdy dřív. Sedla si a znovu se rozplakala.

„Měla by ses stydět,“ řekla si Alenka, „taková velká holka,“ – a to mohla říct právem – „a takhle brečet! Okamžitě přestaň, říkám ti!“ Ale

plakala dál, vylila celá vědra slz, až byla kolem ní velká louže, asi čtyři palce hluboká, která sahala do poloviny síně.

Po chvíli zaslechla v dálce cupitání nohou a rychle si osušila oči, aby viděla, co se blíží. Byl to Bílý Králík, který se vracel, nádherně oblečený, v jedné ruce pár bílých rukaviček z kozinky a v druhé velký vějíř. Klusal ve velkém spěchu a cestou si pro sebe mumlal: „Ach, Vévodkyně, Vévodkyně! Ta bude zuřit, jestli jsem ji nechal čekat!“ Alenka byla tak zoufalá, že byla ochotná požádat o pomoc kohokoli. A tak když se Králík přiblížil, začala tichým, nesmělým hlasem: „Prosím vás, pane –“ Králík sebou prudce trhl, upustil bílé rukavičky i vějíř a utíkal pryč do tmy, co mu nohy stačily.

Alenka sebrala vějíř a rukavičky, a protože v síni bylo velké horko, celou dobu, co mluvila, se ovívala: „Jemine, jemine! Dneska je všechno tak divné! A včera šlo všechno jako obvykle. Že by mě v noci vyměnili? Počkat: byla jsem ráno, když jsem vstávala, stejná? Skoro mám dojem, že si vzpomínám, jak jsem se cítila trochu jinak. Jenže jestli nejsem stejná, pak je další otázka: kdo proboha jsem? Ach, *to* je ta velká hádanka!“ A začala probírat všechny děti, které znala a které byly stejně staré jako ona, jestli ji nevyměnili za některé z nich.

„Ada určitě nejsem,“ řekla, „protože ona má vlasy v takových dlouhých loknách, a moje se do loken vůbec nekroutí. A Mabel být určitě nemůžu, protože já vím spoustu věcí, a ona, ach! ona toho ví tak strašně málo! A kromě toho *ona* je ona a *já* jsem já, a – jemine, to je ale zamotané! Zkusím, jestli umím všechno, co jsem uměla. Počkat: čtyřikrát pět je dvanáct, a čtyřikrát šest je třináct, a čtyřikrát sedm je – ach jemine! Takhle se k dvacítce nikdy nedostanu! Ale na násobilce nezáleží. Zkusím zeměpis. Londýn je hlavní město Paříže, a Paříž je hlavní město Říma, a Řím – ne, *to* je celé špatně, tím jsem si jistá! To mě určitě vyměnili za Mabel! Zkusím odříkat ‚*Jak pilně malá* –‘“ A složila si ruce v klíně, jako když odříkává úlohy, a začala básničku přednášet, ale hlas jí zněl chraplavě a divně a slova nepřicházela taková, jako dřív:

„Jak pilně malý krokodýl
si hýčká lesklý chvost
a vodou z Nilu, co má sil,
si kropí šupin skvost!

Jak mile cení zoubky své,
jak drápky srovná v řad,
jak rybky do tlamy si zve
s úsměvem – je jim rád!“

„Tohle určitě nejsou ta správná slova,“ řekla chudinka Alenka a oči se jí zase zalily slzami. „Asi jsem přece jen Mabel, a budu muset jít bydlet do toho mrňavého domečku a nebudu mít skoro žádné hračky a, ach, budu se muset učit tolik a tolik úloh! Ne, už jsem se rozhodla: jestli jsem Mabel, zůstanu tady dole! Nebude jim nic platné, když sem strčí hlavy a budou volat: ‚Pojď zase nahoru, zlatíčko!‘ Já se jen podívám nahoru a řeknu: ‚A kdo tedy jsem? Nejdřív mi povězte tohle, a jestli se mi bude líbit být tím člověkem, přijdu nahoru. A jestli ne, zůstanu tady dole, dokud nebudu někdo jiný.‘ – Ale jemine!“ vykřikla Alenka a znenadání se rozplakala. „Kéž by sem ty hlavy *opravdu* strčili! Už mě *tak* hrozně unavuje být tu úplně sama!“

Jak to říkala, podívala se na ruce a s údivem zjistila, že si během povídání navlékla jednu z Králíkových malých bílých rukaviček z kozinky. „Jak jsem to *mohla* udělat?“ pomyslela si. „To se asi zase zmenšuju.“ Vstala a šla ke stolku, aby se podle něj změřila, a zjistila, že je teď – pokud to dokázala odhadnout – asi dvě stopy vysoká a dál se rychle zmenšuje. Brzy přišla na to, že to způsobuje vějíř, který drží, a honem ho upustila, právě včas, aby se nezmenšila úplně do ztracena.

„Tak *to* bylo o chlup!“ řekla Alenka, pořádně vyděšená tou náhlou změnou, ale moc ráda, že ještě vůbec existuje. „A teď do zahrady!“ A rozběhla se, co nejrychleji mohla, zpátky k dvířkům. Ale běda! Dvíř-

ka byla zase zavřená a zlatý klíček ležel na skleněném stolku jako předtím. „A je to horší než kdy dřív," pomyslela si to ubohé dítě, „protože takhle malá jsem ještě nikdy nebyla, nikdy! A to je opravdu hrozné, to tedy je!"

Jak to vyslovila, uklouzla jí noha, a v příští chvíli – žbluňk! – byla po bradu ve slané vodě. Nejdřív ji napadlo, že nějak spadla do moře. „A v tom případě můžu jet zpátky vlakem," řekla si. Alenka totiž byla jednou v životě u moře a došla k obecnému závěru, že ať na anglickém pobřeží přijedete kamkoli, najdete v moři spoustu plážových kabinek na kolečkách, pár dětí, co kopou dřevěnými lopatkami v písku, pak řadu penzionů a za nimi nádraží. Brzy ale poznala, že je v jezírku slz, které vyplakala, když byla devět stop vysoká.

„Kéž bych tolik neplakala!" řekla Alenka, když plavala sem a tam a hledala cestu ven. „Teď za to asi budu potrestaná tím, že se utopím ve vlastních slzách! To *bude* divná věc, to tedy ano! Ale dneska je divné všechno."

Vtom zaslechla, že kousek od ní něco cáká ve vodě, a připlavala blíž, aby zjistila, co to je. Nejdřív si myslela, že to musí být mrož nebo hroch, ale pak si vzpomněla, jak je teď malá, a brzy poznala, že je to jen myš, která sem sklouzla stejně jako ona.

„Mělo by vůbec smysl," pomyslela si Alenka, „promluvit na tuhle myš? Tady dole je všechno tak neobyčejné, že by docela klidně mohla umět mluvit. Každopádně zkusit to nic nestojí." A tak začala: „Ó Myši, nevíte, jak se dostat z tohohle jezírka ven? Už mě hrozně unavuje tady plavat, ó Myši!" Alenka si myslela, že tohle musí být ten správný způsob, jak oslovit myš. Nikdy předtím to sice nedělala, ale vzpomínala si, že viděla v bratrově latinské mluvnici: „myš – myši – myši – myš – ó myši!" Myš si ji dost zvědavě prohlížela a Alenka měla dojem, že na ni jedním očičkem mrkla, ale neřekla nic.

„Možná nerozumí anglicky," pomyslela si Alenka. „To bude nejspíš francouzská myš, co sem připlula s Vilémem Dobyvatelem." Při všech

svých znalostech dějepisu totiž neměla Alenka moc jasnou představu, jak dávno se co stalo. A tak začala znovu: „Où est ma chatte?“ – to znamená „Kde je moje kočka?“ a byla to první věta z její učebnice francouzštiny. Myš najednou vyskočila z vody a zdálo se, že se celá třese strachy. „Ach, promiňte!“ vykřikla Alenka honem, protože se bála, že tím chudáka zvířátko urazila. „Úplně jsem zapomněla, že nemáte ráda kočky.“

„Že nemám ráda kočky!“ vykřikla Myš pronikavým, rozčileným hlasem. „Měla bys *ty* ráda kočky, kdybys byla mnou?“

„No, asi ne,“ řekla Alenka konejšivě. „Nezlobte se kvůli tomu. A přece bych vám ráda ukázala naši kočku Dinu. Myslím, že byste si kočky oblíbila, jen kdybyste ji viděla. Je to takové milé, tiché stvoření,“ pokračovala Alenka napůl pro sebe, jak líně plavala v jezírku sem a tam, „a tak hezky přede u krbu, olizuje si tlapky a myje si čumáček – a tak hezky se chová v náručí, je taková hebká – a myši chytá prvotřídně – ach, promiňte!“ vykřikla Alenka znovu, protože tentokrát se Myš celá naježila a Alenka si byla jistá, že se doopravdy urazila. „Nebudeme už o ní mluvit, jestli nechcete.“

„*My*, to tak!“ vykřikla Myš, která se třásla až po špičku ocásku. „Jako bych *já* chtěla mluvit o něčem takovém! Naše rodina kočky vždycky *nenáviděla*: odporná, sprostá, hrubá stvoření! Ať už to jméno neslyším!“

„Opravdu už ne!“ řekla Alenka a moc spěchala změnit téma hovoru. „Máte – máte ráda – ráda psy?“ Myš neodpověděla, a tak Alenka horlivě pokračovala: „U nás kousek od domu je takový milý pejsek, ten bych vám ráda ukázala! Malý teriér s bystrýma očima, víte, s takovou dlouhou kudrnatou hnědou srstí! A přinese věci, když je hodíte, a panáčkuje, když chce oběd, a umí spoustu dalších věcí – nevzpomenu si ani na polovinu – a patří jednomu sedlákovi, víte, a ten říká, že je tak užitečný, že má cenu sto liber! Říká, že mu pochytá všechny krysy a – ach jemine!“ zvolala Alenka smutně. „Asi jsem ji zase urazila!“ Myš to-

tiž od ní plavala pryč, co jí síly stačily, a dělala v jezírku pořádný rozruch.

A tak na ni Alenka něžně zavolala: „Myško zlatá! Vraťte se, prosím, a nebudeme mluvit ani o kočkách, ani o psech, když je nemáte ráda!“ Když to Myš uslyšela, otočila se a pomalu k ní připlavala zpátky. Obličej měla celý bledý – vzteky, pomyslela si Alenka – a tichým, rozechvělým hlasem řekla: „Pojďme na břeh, a tam ti povím svou historii, a pochopíš, proč nenávidím kočky a psy.“

Byl nejvyšší čas jít, protože v jezírku už bylo pěkně těsno od ptáků a zvířat, kteří do něj popadali: byla tam Kachna a Dodo, Lori a Orlík a několik dalších podivných tvorů. Alenka se dala do čela a celá společnost plavala ke břehu.

Kapitola třetí – Výborový závod a dlouhá historie

Byla to opravdu podivně vyhlížející společnost, která se shromáždila na břehu: ptáci se zplihlým peřím, zvířata se srstí přilepenou k tělu, a všichni byli mokří, až z nich kapalo, mrzutí a bylo jim nepříjemně.

První otázka samozřejmě byla, jak se zase osušit. Poradili se o tom, a za pár minut už Alence připadalo docela přirozené, že si s nimi důvěrně povídá, jako by je znala celý život. Dokonce se docela dlouho přela s Lorim, který nakonec začal trucovat a říkal už jen: „Jsem starší než ty, a proto to musím vědět líp." A to Alenka nechtěla uznat, dokud nebude vědět, kolik mu je let, a protože Lori rozhodně odmítl svůj věk prozradit, nebylo už co dodat.

Nakonec Myš, která mezi nimi zřejmě měla nějakou autoritu, zavolala: „Sedněte si, všichni, a poslouchejte mě! *Já* vás brzy pořádně vysuším!" Všichni si hned sedli do velkého kruhu s Myší uprostřed. Alenka z ní nespouštěla starostlivý pohled, protože si byla jistá, že se pořádně nachladí, jestli nebude brzy suchá.

„Ehm!" řekla Myš důležitě. „Jste všichni připraveni? Tohle je ta nejsušší věc, kterou znám. Ticho všude kolem, prosím! ‚Vilémovi Dobyvateli, kterému přál papež, se brzy podrobili Angličané, kteří potřebovali vůdce a v poslední době si na uchvácení moci a dobývání velmi zvykli. Edwin a Morcar, hrabata z Mercie a Northumbrie –'"

„Brrr!" řekl Lori a otřásl se.

„Prosím?“ řekla Myš, zamračená, ale velice zdvořilá. „Říkal jsi něco?“

„Já ne!“ řekl Lori spěšně.

„Zdálo se mi, že ano,“ řekla Myš. „– Pokračuji. ‚Edwin a Morcar, hrabata z Mercie a Northumbrie, se k němu přidali, a dokonce i Stigand, vlastenecký arcibiskup canterburský, nalezl to za vhodné –‘“

„Nalezl *co*?“ řekla Kachna.

„Nalezl *to*,“ odpověděla Myš dost nevrle. „Snad víš, co znamená ‚to‘.“

„Já vím moc dobře, co znamená ‚to‘, když něco naleznu *já*,“ řekla Kachna. „Obvykle je to žába nebo žížala. Otázka je, co nalezl arcibiskup?“

Myš si té otázky nevšímala a spěšně pokračovala: „‚– nalezl to za vhodné vydat se s Edgarem Ethelingem naproti Vilémovi a nabídnout mu korunu. Vilémovo chování bylo zpočátku umírněné. Ale zpupnost jeho Normanů –‘ Jak se ti teď daří, má milá?“ obrátila se přitom na Alenku.

„Pořád stejně mokrá,“ řekla Alenka zasmušile. „Vůbec mě to neosušuje.“

„V tom případě,“ řekl Dodo slavnostně a vstal, „navrhuji, aby se schůze odročila za účelem neprodleného přijetí energičtějších opatření –“

„Mluv po lidsku!“ řekl Orlík. „Nerozumím ani polovině těch dlouhých slov, a co víc, nevěřím, že jim rozumíš ty!“ A Orlík sklonil hlavu, aby skryl úsměv. Někteří další ptáci se slyšitelně uchichtli.

„Chtěl jsem říct,“ řekl Dodo uraženě, „že nejlíp bychom se osušili výborovým závodem.“

„A co *je* to výborový závod?“ zeptala se Alenka. Ne že by to moc chtěla vědět, ale Dodo se odmlčel, jako by si myslel, že by *někdo* měl promluvit, a nikdo jiný se k tomu neměl.

„No,“ řekl Dodo, „nejlíp se to vysvětlí tak, že se to udělá.“ A protože byste si to možná sami rádi někdy v zimě vyzkoušeli, povím vám, jak

to Dodo provedl.

Nejdřív vyznačil závodní dráhu, tak nějak do kruhu – „na přesném tvaru nezáleží," řekl –, a pak rozestavil celou společnost po dráze, tu a tam. Žádné „Jedna, dva, tři, teď!" se nekonalo. Každý začal běžet, kdy chtěl, a přestal, kdy chtěl, takže nebylo snadné poznat, kdy závod skončil. Když ale běželi asi půl hodiny a byli zase úplně suší, Dodo najednou zvolal: „Závod skončil!" A všichni se kolem něj shlukli, funěli a ptali se: „Ale kdo vyhrál?"

Na tuhle otázku nemohl Dodo odpovědět bez pořádného přemýšlení. Dlouho seděl s jedním prstem přitisknutým na čele – v té poloze, v jaké obvykle vídáte Shakespeara na obrazech –, zatímco ostatní mlčky čekali. Nakonec Dodo řekl: „Vyhráli *všichni*, a všichni musí dostat ceny."

„Ale kdo je bude rozdávat?" zeptal se celý sbor hlasů.

„No přece *ona*," řekl Dodo a ukázal prstem na Alenku. A celá společnost se hned shlukla kolem ní a jeden přes druhého volali: „Ceny! Ceny!"

Alenka vůbec nevěděla, co dělat. V zoufalství sáhla do kapsy a vytáhla krabičku cukrátek – slaná voda se do ní naštěstí nedostala – a rozdala je jako ceny. Vyšlo to přesně, pro každého jedno.

„Ale ona sama přece taky musí dostat cenu," řekla Myš.

„Samozřejmě," odpověděl Dodo velice vážně. „Co máš ještě v kapse?" obrátil se na Alenku.

„Jenom náprstek," řekla Alenka smutně.

„Podej ho sem," řekl Dodo.

Pak se kolem ní všichni ještě jednou shlukli a Dodo slavnostně předal náprstek se slovy: „Prosíme, račiž přijmout tento elegantní náprstek." A když skončil tuhle krátkou řeč, všichni zajásali.

Alence to celé připadalo hrozně směšné, ale všichni vypadali tak vážně, že se neodvážila smát. A protože ji nenapadalo nic, co by řekla,

prostě se uklonila a převzala náprstek s tak vážnou tváří, jak jen dokázala.

Potom přišlo na řadu jedení cukrátek. Způsobilo to trochu hluku a zmatku, protože velcí ptáci si stěžovali, že to svoje ani neochutnali, a malí se dusili, a museli je plácat po zádech. Nakonec to ale skončilo a zase si sedli do kruhu a prosili Myš, aby jim ještě něco vyprávěla.

„Slíbila jste, že mi povíte svou historii, víte," řekla Alenka, „a proč nenávidíte – K a P," dodala šeptem, napůl ve strachu, že se Myš zase urazí.

„Moje historie je dlouhá a smutná a táhne se za mnou celý život!" řekla Myš, obrátila se k Alence a povzdechla si.

„Dlouhá je a táhne se za vámi, to je pravda," řekla Alenka a udiveně se dívala dolů na Myšin ocásek, „ale proč říkáte, že je smutná?" A pořád si nad tím lámala hlavu, zatímco Myš mluvila, takže si tu historii představovala nějak takhle:

„Vztek řekl myši,
když ji potkal v skrýši:
‚Pojď se mnou k soudu,
já tebe žalovat budu. –
Žádné ne a žádné však,
proces bude, je to tak:
dneska zrána, víš,
nemám co dělat, myš.'
Myš řekla čoklovi:
‚Pane, každý ví:
když chybí soudce i porota,
je to jen marná robota.'
‚Já soudce, já porota,'
řekl Vztek, ten lstivý pes,
‚celou při sám posoudím
a odsoudím tě k smrti dnes.'"

„Ty neposloucháš!“ řekla Myš Alence přísně. „Na co myslíš?“

„Promiňte,“ řekla Alenka velice pokorně. „Byla jste u pátého ohybu, myslím?“

„To tedy *nebyla*! Ty to celé zamotáváš!“ vykřikla Myš ostře a velice rozzlobeně.

„Zamotalo se vám to?“ řekla Alenka, vždycky připravená být užitečná, a starostlivě se rozhlížela kolem sebe. „Ach, dovolte, ať vám to pomůžu rozmotat!“

„Nic takového neudělám,“ řekla Myš, vstala a odcházela. „Urážíš mě, když mluvíš takové nesmysly!“

„Já to tak nemyslela!“ prosila chudinka Alenka. „Ale vy se tak snadno urazíte, víte!“

Myš jen zavrčela.

„Vraťte se, prosím, a dopovězte svůj příběh!“ volala za ní Alenka. A všichni ostatní se přidali sborem: „Ano, prosím, dopovězte!“ Ale Myš jen netrpělivě zavrtěla hlavou a trochu přidala do kroku.

„Škoda, že nezůstala!“ povzdechl si Lori, jakmile Myš zmizela z dohledu. A stará krabí matka využila příležitosti a řekla dceři: „Ach, má milá! Ať je ti to ponaučením, abys nikdy neztrácela trpělivost!“ – „Mlč, mami!“ řekla mladá krabí dcerka trochu nakvašeně. „Ty bys vytočila i ústřici!“

„Kéž by tu byla naše Dina, to tedy ano!“ řekla Alenka nahlas, aniž by mluvila ke komukoli. „Ta by ji hned přinesla zpátky!“

„A kdo je Dina, smím-li se odvážit zeptat?“ řekl Lori.

Alenka horlivě odpověděla, protože o svém mazlíčkovi byla vždycky ochotná mluvit: „Dina je naše kočka. A je tak prvotřídní na chytání myší, že si to ani neumíte představit! A ach, kdybyste ji viděli, jak jde po ptácích! Vždyť malého ptáčka sní, sotva ho zahlédne!“

Tahle řeč vyvolala ve společnosti značný rozruch. Někteří ptáci hned spěšně odešli. Jedna stará Straka se začala velice pečlivě zachumlávat a poznamenala: „Já už opravdu musím domů, noční vzduch

mému hrdlu nesvědčí!“ A Kanárek rozechvělým hlasem volal na svoje děti: „Pojďte, drahoušková! Je nejvyšší čas, abyste všichni byli v posteli!“ Pod různými záminkami se všichni rozešli a Alenka brzy zůstala sama.

„Kéž bych se o Dině nezmínila!“ řekla si zasmušile. „Tady dole ji asi nikdo nemá rád, a přitom je to určitě nejlepší kočka na světě! Ach, má drahá Dino! Copak tě ještě někdy uvidím?“ A tady se chudinka Alenka znovu rozplakala, protože se cítila hrozně osamělá a sklíčená. Za chvilku ale zase zaslechla v dálce cupitání nohou a dychtivě vzhlédla. Napůl doufala, že Myš změnila názor a vrací se, aby dopověděla svůj příběh.

Kapitola čtvrtá – Králík posílá Vilíka

Byl to Bílý Králík. Pomalu klusal zpátky a starostlivě se přitom rozhlížel, jako by něco ztratil, a Alenka slyšela, jak si pro sebe mumlá: „Vévodkyně! Vévodkyně! Ach, moje drahé tlapky! Ach, můj kožíšku a vousy! Ta mě dá popravit, tak jistě, jako že fretky jsou fretky! Kde jsem je proboha *mohl* upustit?“ Alenka hned uhodla, že hledá vějíř a pár bílých rukaviček z kozinky, a moc ochotně je začala hledat taky, ale nikde nebyly. Všechno jako by se od jejího plavání v jezírku změnilo a velká síň se skleněným stolkem a malými dvířky úplně zmizela.

Králík si brzy všiml Alenky, jak všude hledá, a rozzlobeně na ni zavolal: „No tohle, Mary Ann, co tady venku *děláš*? Utíkej okamžitě domů a přines mi pár rukaviček a vějíř! Honem!“ A Alenka se tak lekla, že hned utíkala směrem, kam ukazoval, a ani se nepokusila vysvětlit mu, že se spletl.

„Myslí si, že jsem jeho služka,“ říkala si, jak běžela. „To bude koukat, až zjistí, kdo jsem! Ale radši mu ten vějíř a rukavičky přinesu – totiž jestli je najdu.“ Jak to říkala, narazila na úhledný domeček a na jeho dveřích byla lesklá mosazná tabulka s vyrytým jménem „V. KRÁLÍK“. Vešla dovnitř bez zaklepání a pospíchala nahoru po schodech, ve velkém strachu, aby nepotkala skutečnou Mary Ann a ta ji nevyhodila z domu dřív, než najde vějíř a rukavičky.

„To je ale divné,“ řekla si Alenka, „běhat po pochůzkách pro králíka! Asi mě příště bude posílat po pochůzkách i Dina!“ A začala si představovat, jak by to vypadalo: „‚Slečno Alenko! Pojďte sem okamžitě a připravte se na procházku!‘ ‚Hned to bude, chůvo! Ale musím dávat po-

zor, aby myš neutekla.‘ Jenže myslím,“ pokračovala Alenka, „že by Dinu nenechali bydlet v domě, kdyby začala takhle lidi komandovat!“

Mezitím už našla cestu do uklizeného pokojíku se stolkem u okna, a na něm, jak doufala, ležel vějíř a dva nebo tři páry maličkých bílých rukaviček z kozinky. Vzala vějíř a jeden pár rukaviček a už chtěla z pokoje odejít, když jí padla do oka lahvička, která stála u zrcadla. Tentokrát na ní nebyl štítek se slovy VYPIJ MĚ, ale přesto ji odzátkovala a přiložila k ústům. „Vím, že se vždycky stane *něco* zajímavého,“ řekla si, „kdykoli něco sním nebo vypiju. Tak se podívám, co udělá tahle lahvička. Doufám, že ze mě zase bude velká holka, protože už mě vážně unavuje být takové maličké nic!“

A opravdu, stalo se to, a mnohem dřív, než čekala. Než vypila půlku lahvičky, zjistila, že se hlavou opírá o strop, a musela se sehnout, aby si nezlomila vaz. Honem lahvičku postavila a říkala si: „To úplně stačí – snad už nebudu růst – takhle se už stejně nedostanu ze dveří – kéž bych toho tolik nevypila!“

Běda! Na takové přání už bylo pozdě! Rostla a rostla a brzy si musela kleknout na podlahu. Za další minutu nebylo místo ani na to, a tak zkusila, jestli to půjde vleže, s jedním loktem opřeným o dveře a druhou paží ovinutou kolem hlavy. Pořád ale rostla dál, a nakonec, když už nic jiného nezbývalo, vystrčila jednu ruku z okna a jednu nohu strčila do komína a řekla si: „Teď už víc dělat nemůžu, ať se stane cokoli. Co *jen* se mnou bude?“

Naštěstí pro Alenku už kouzelná lahvička zapůsobila naplno a dál nerostla. Pořád to ale bylo hrozně nepohodlné, a protože to nevypadalo, že by se z toho pokoje někdy mohla dostat ven, není divu, že byla nešťastná.

„Doma to bylo mnohem příjemnější,“ pomyslela si chudinka Alenka, „tam člověk pořád nerostl a nezmenšoval se a nekomandovaly ho myši a králíci. Skoro bych si přála, abych do té králičí nory nikdy nevlezla – a přece – a přece – je to docela zvláštní, víte, takovýhle život!

Opravdu by mě zajímalo, co se to se mnou *mohlo* stát! Když jsem četla pohádky, myslela jsem si, že takové věci se nikdy nestávají, a teď jsem uprostřed jedné z nich! Měla by se o mně napsat kniha, to by měla! A až vyrostu, jednu napíšu – jenže já už jsem vyrostlá," dodala smutně. „Aspoň *tady* už není místo, kam dál růst."

„Jenže potom," pomyslela si Alenka, „copak už *nikdy* nebudu starší, než jsem teď? To by byla na jednu stranu útěcha – nikdy nebýt stará paní –, ale na druhou stranu – pořád se muset učit úlohy! Ach, *to* bych nechtěla!"

„Ach, ty hloupá Alenko!" odpověděla si sama. „Jak by ses tady mohla učit úlohy? Vždyť tu sotva je místo pro *tebe*, a pro učebnice tu není místo vůbec!"

A tak pokračovala dál, chvíli za jednu stranu a chvíli za druhou, a vedla z toho celý rozhovor. Ale za pár minut zaslechla venku hlas a zmlkla, aby poslouchala.

„Mary Ann! Mary Ann!" volal hlas. „Přines mi okamžitě rukavičky!" Pak se ozvalo cupitání nohou na schodech. Alenka věděla, že to jde Králík, aby ji hledal, a třásla se, až se celý dům otřásal, protože úplně zapomněla, že je teď asi tisíckrát větší než Králík a nemá důvod se ho bát.

Vzápětí Králík přišel ke dveřím a zkusil je otevřít. Jenže dveře se otevíraly dovnitř a Alenka se o ně zevnitř pevně opírala loktem, takže ten pokus nevyšel. Alenka slyšela, jak si říká: „Tak to obejdu a vlezu tam oknem."

„*To* tedy ne!" pomyslela si Alenka. Počkala, až se jí zdálo, že slyší Králíka přímo pod oknem, pak najednou roztáhla ruku a chňapla do vzduchu. Nic nechytila, ale uslyšela slabé vypísknutí, pád a řinkot rozbitého skla, z čehož usoudila, že spadl nejspíš do pařeniště na okurky nebo něčeho podobného.

Pak se ozval rozzlobený hlas – Králíkův: „Pate! Pate! Kde jsi?" A potom hlas, který Alenka ještě nikdy neslyšela: „No jo, tady jsem! Kopu

jabka, vašnosto!“

„Kope jablka, to tak!“ řekl Králík rozzlobeně. „Sem! Pojď mě z *tohohle* vytáhnout!“ Další řinkot rozbitého skla.

„A teď mi pověz, Pate, co je to tam v okně?“

„No jo, to je ruka, vašnosto!“ Vyslovil to „ruuuka“.

„Ruka, ty huso! Kdo kdy viděl takhle velikou? Vždyť zabírá celé okno!“

„No jo, to zabírá, vašnosto, ale ruka to je stejně.“

„No, každopádně tam nemá co dělat. Jdi a odstraň ji!“

Potom bylo dlouho ticho a Alenka jen tu a tam zaslechla šepot, třeba: „No jo, mně se to nelíbí, vašnosto, vůbec, ale vůbec!“ – „Dělej, co ti říkám, ty zbabělče!“ Nakonec znovu roztáhla ruku a ještě jednou chňapla do vzduchu. Tentokrát se ozvala *dvě* slabá vypísknutí a další řinkot rozbitého skla. „Těch pařenišť na okurky tam ale musí být!“ pomyslela si Alenka. „To jsem zvědavá, co udělají teď! Jestli jde o to vytáhnout mě z okna, kéž by to *dokázali*! *Já* tady rozhodně nechci zůstat ani o chvilku déle!“

Chvíli čekala a nic dalšího neslyšela. Nakonec se ozvalo drkotání malých kol od vozíku a zvuk spousty hlasů, které mluvily jeden přes druhý. Rozeznala tahle slova: „Kde je ten druhý žebřík? – No, já měl přinést jenom jeden, ten druhý má Vilík – Vilíku! Přines ho sem, chlapče! – Sem, opřete je o tenhle roh – Ne, nejdřív je svažte dohromady – ještě nesahají ani do půlky – Ále, to bude stačit, nebuď tak puntičkářský – Sem, Vilíku! Chyť tenhle provaz – Unese to střecha? – Pozor na tu uvolněnou břidlici – Ach, už padá! Pozor dole!“ – hlasitý rachot – „Tak kdo to udělal? – Myslím, že Vilík – Kdo poleze do komína? – Kdepak, *já* ne! Ty to udělej! – *To* teda ne! – Poleze Vilík – Sem, Vilíku! Pán říká, že máš vlézt do komína!“

„Aha! Takže Vilík musí vlézt do komína, jo?“ řekla si Alenka. „No ovšem, všechno házejí na Vilíka! Za nic na světě bych nechtěla být na

Vilíkově místě. Tenhle krb je sice úzký, to ano, ale *myslím*, že trochu kopnout dokážu!“

Stáhla nohu v komíně co nejníž, jak mohla, a čekala, až uslyšela, jak nějaké malé zvířátko – nedokázala uhodnout, jakého druhu – škrábe a šplhá v komíně kousek nad ní. Pak si řekla: „Tohle je Vilík,“ jednou prudce kopla a čekala, co se bude dít dál.

Nejdřív uslyšela, jak všichni sborem volají: „Letí Vilík!“ Pak Králíkův hlas: „Chyťte ho, vy u plotu!“ Pak ticho, a pak zase zmatek hlasů: „Držte mu hlavu – Teď brandy – Ať se nezadusí – Jak to bylo, kamaráde? Co se ti stalo? Povídej, všechno nám to pověz!“

Nakonec se ozval slabý pištivý hlásek – „To je Vilík,“ pomyslela si Alenka – a ten říkal: „No, já ani pořádně nevím – Už ne, děkuju, už je mi líp – ale jsem tak rozhozenej, že to ani nedokážu povědět – vím jen, že na mě něco vyletí jako čertík z krabičky, a já letím nahoru jako raketa!“

„To teda jo, kamaráde!“ řekli ostatní.

„Musíme ten dům vypálit!“ ozval se Králíkův hlas. A Alenka zavolala, jak nejhlasitěji mohla: „Jestli to uděláte, poštvu na vás Dinu!“

Okamžitě bylo hrobové ticho a Alenka si pomyslela: „To jsem zvědavá, co *teď* udělají! Kdyby měli trochu rozumu, sundali by střechu.“ Za minutu nebo dvě se zase začali hýbat a Alenka slyšela Králíka říkat: „Pro začátek bude stačit jedno plné kolečko.“

„Jedno plné kolečko *čeho*?“ pomyslela si Alenka. Ale dlouho na pochybách nezůstala, protože v příští chvíli zachrastila oknem sprška kamínků a některé ji trefily do obličeje. „Tomu udělám přítrž,“ řekla si a zakřičela: „To radši znovu nedělejte!“ Což vyvolalo další hrobové ticho.

Alenka si trochu udiveně všimla, že se kamínky, jak leží na podlaze, mění v malé koláčky, a dostala skvělý nápad. „Když sním jeden z těch koláčků,“ pomyslela si, „určitě se moje velikost *nějak* změní. A protože větší už mě udělat nemůže, musí mě asi udělat menší.“

A tak jeden koláček spolkla a s radostí zjistila, že se hned začala zmenšovat. Jakmile byla dost malá, aby prošla dveřmi, vyběhla z domu a venku našla celý houf malých zvířátek a ptáků, kteří čekali. Uprostřed byl ubohý malý ještěr Vilík, kterého podpírala dvě morčata a dávala mu něco z láhve. Jakmile se Alenka objevila, všichni se na ni vrhli, ale ona utíkala, co jí nohy stačily, a brzy se ocitla v bezpečí v hustém lese.

„První, co musím udělat," řekla si Alenka, když bloudila lesem, „je zase dorůst do své správné velikosti. A druhá věc je najít cestu do té nádherné zahrady. Myslím, že to bude nejlepší plán."

Byl to bezpochyby výborný plán, a moc úhledně a jednoduše vymyšlený. Jediná potíž byla, že neměla ani tušení, jak se do něj pustit. A jak tak starostlivě pátrala mezi stromy, ozvalo se přímo nad její hlavou krátké ostré štěknutí, až honem vzhlédla.

Obrovské štěně se na ni dívalo velkýma kulatýma očima a nemotorně natahovalo jednu tlapku, aby se jí dotklo. „Ty chudinko malá!" řekla Alenka lichotivě a ze všech sil se snažila na ně zapískat. Celou dobu se ale strašně bála, že by mohlo mít hlad, a v tom případě by ji docela klidně mohlo sníst, i přes všechno to lichocení.

Ani pořádně nevěděla, co dělá, a zvedla ze země malý klacík a natáhla ho ke štěněti. Štěně na to vyskočilo do vzduchu všema čtyřma najednou, radostně zaštěkalo, vrhlo se na klacík a dělalo, že ho trhá. Alenka uskočila za velký bodlák, aby ji nepřejelo, a jakmile se objevila na druhé straně, štěně se znovu vrhlo na klacík a v tom spěchu, jak ho chtělo chytit, udělalo kotrmelec. Alence to připadalo, jako by si hrála s tažným koněm, a čekala, že ji každou chvíli zašlape, a tak zase oběhla bodlák. Štěně pak začalo dorážet na klacík v krátkých výpadech, pokaždé popoběhlo jen kousíček dopředu a hodně daleko zpátky a celou dobu chraplavě štěkalo, až si nakonec sedlo pořádný kus opodál, funělo, jazyk mu visel z tlamy a velké oči mělo napůl zavřené.

Alence se zdálo, že je to dobrá příležitost k útěku. Hned se dala do běhu a běžela, dokud nebyla úplně unavená a bez dechu a dokud štěkot štěněte nezněl v dálce jen hodně slabě.

„A přece to bylo takové milé štěňátko!“ řekla Alenka, opřela se o pryskyřník, aby si odpočinula, a ovívala se jedním z jeho lístků. „Moc ráda bych ho naučila nějaké kousky, kdybych – kdybych jen měla tu správnou velikost! Ach jemine! Skoro jsem zapomněla, že musím zase vyrůst! Počkat – jak se to *dá* zařídit? Asi bych měla něco sníst nebo vypít, jenže velká otázka je: co?“

Velká otázka opravdu byla: co? Alenka se rozhlížela kolem sebe po květinách a stéblech trávy, ale neviděla nic, co by vypadalo jako to pravé k snědku nebo k pití za těchto okolností. Kousek od ní rostla velká houba, asi stejně vysoká jako ona. A když se podívala pod ni, z obou stran a za ni, napadlo ji, že by se klidně mohla podívat taky, co je na ní nahoře.

Postavila se na špičky a nakoukla přes okraj klobouku houby. A její oči se hned setkaly s očima velké modré housenky, která seděla nahoře se založenýma rukama, klidně kouřila dlouhou vodní dýmku a nevšímala si ani jí, ani ničeho jiného.

Kapitola pátá – Housenka radí

Housenka a Alenka se na sebe chvíli mlčky dívaly. Nakonec Housenka vyndala dýmku z úst a promluvila na Alenku malátným, ospalým hlasem.

„Kdo jsi *ty*?“ řekla Housenka.

To nebyl zrovna povzbudivý začátek rozhovoru. Alenka odpověděla dost nesměle: „Já – já to teď ani pořádně nevím, paní – aspoň vím, kdo jsem *byla*, když jsem dneska ráno vstávala, ale od té doby mě asi několikrát vyměnili.“

„Co tím myslíš?“ řekla Housenka přísně. „Vysvětli, co jsi zač!“

„Obávám se, že nedokážu vysvětlit, co jsem zač, paní,“ řekla Alenka, „protože, víte, já nejsem já.“

„Nevím,“ řekla Housenka.

„Obávám se, že to nedokážu říct jasněji,“ odpověděla Alenka velice zdvořile, „protože tomu hlavně sama nerozumím. A mít za jeden den tolik různých velikostí člověka hrozně mate.“

„Nemate,“ řekla Housenka.

„No, vy jste to možná ještě nezažila,“ řekla Alenka, „ale až se budete muset proměnit v kuklu – a to jednou budete, víte – a pak z kukly v motýla, myslím, že vám to bude trochu divné, ne?“

„Ani trochu,“ řekla Housenka.

„No, vy to třeba cítíte jinak,“ řekla Alenka. „Já vím jen, že *mně* by to připadalo hodně divné.“

„Tobě!“ řekla Housenka pohrdavě. „Kdo jsi *ty*?“

Čímž se zase dostaly na začátek rozhovoru. Alenku trochu dráždilo, že Housenka dělá *tak* strohé poznámky, a tak se napřímila a řekla velice vážně: „Myslím, že byste mi nejdřív měla říct, kdo jste *vy*.“

„Proč?“ řekla Housenka.

To byla další záludná otázka. A protože Alenku nenapadl žádný dobrý důvod a Housenka zjevně měla *hodně* mizernou náladu, otočila se a odcházela.

„Vrať se!“ zavolala za ní Housenka. „Musím ti říct něco důležitého!“

To rozhodně znělo slibně. Alenka se otočila a vrátila se.

„Nerozčiluj se,“ řekla Housenka.

„To je všechno?“ zeptala se Alenka a polykala vztek, jak nejlíp uměla.

„Ne,“ řekla Housenka.

Alenka si řekla, že klidně může počkat, když nemá nic jiného na práci, a že jí Housenka třeba nakonec přece jen poví něco, co stojí za poslech. Housenka několik minut mlčky bafala, ale nakonec rozložila ruce, znovu vyndala dýmku z úst a řekla: „Takže myslíš, že tě vyměnili, jo?“

„Obávám se, že ano, paní,“ řekla Alenka. „Nepamatuju si věci jako dřív – a nevydržím stejně velká ani deset minut v kuse!“

„Nepamatuješ si *jaké* věci?“ řekla Housenka.

„No, zkoušela jsem říct ‚Jak pilně malá včelička‘, ale vyšlo to celé jinak!“ odpověděla Alenka velice zasmušile.

„Odříkej ‚*Jste už starý, otče Viléme*‘,“ řekla Housenka.

Alenka složila ruce a začala:

„Jste už starý, otče Viléme,“ syn pravil,
„vaše vlasy jsou bílé jak sníh,
a vy jste se zas na hlavu postavil –
není to ve vašich letech hřích?“

„Za mlada," otec Vilém synovi děl,
„bál jsem se, že si mozek tím zničím;
teď však vím jistě, že jsem žádný neměl,
a tak stojím a stojím a cvičím."

„Jste už starý," řekl syn, „to už jsem vám říkal,
a jste tlustý, až hrůza;
a přec kotrmelcem pozpátku jste do dveří skákal –
povězte, jaká vás k tomu vedla múza?"

„Za mlada," děl mudrc a zatřásl šedou kšticí,
„jsem si údy udržoval vláčné
touhle mastí – jen šilink za krabici –
smím vám prodat dvě? Jsou opravdu zázračné."

„Jste už starý," řekl syn, „a čelist máte chabou,
leda měkký lůj je pro ni tak akorát;
a přec husu jste spořádal i s kostmi a s hlavou –
jak jste to dokázal? To bych věděl rád."

„Za mlada," řekl otec, „jsem se dal na práva
a se ženou jsem každý spor probíral ochotně;
a ta síla, kterou to čelisti dává,
mi pak zůstala doživotně."

„Jste už starý," řekl syn, „a kdo by to řekl,
že máte oko jisté jako dřív;
a přec úhoř vám stál na špičce nosu a neutekl –
čím to, že jste tak hrozně chytrý? To je div!"

„Na tři otázky jsem odpověděl, a to stačí,"
řekl otec, „a přestaň se nafukovat!
Myslíš, že budu celý den poslouchat tlachy k pláči?
Zmiz, nebo tě skopnu ze schodů a nebudu litovat!"

„Tohle není řečeno správně," řekla Housenka.

„Asi ne *úplně* správně," řekla Alenka nesměle. „Některá slova se změnila."

„Je to špatně od začátku do konce," řekla Housenka rozhodně, a pak bylo několik minut ticho.

Housenka promluvila první.

„Jak velká chceš být?" zeptala se.

„Ach, na velikosti mi zas tak nezáleží," odpověděla Alenka spěšně. „Jenom se člověku nelíbí měnit se tak často, víte."

„*Nevím*," řekla Housenka.

Alenka neřekla nic. Ještě nikdy v životě jí nikdo tolik neodporoval a cítila, že jí dochází trpělivost.

„Jsi teď spokojená?" řekla Housenka.

„No, ráda bych byla *trošku* větší, paní, jestli vám to nevadí," řekla Alenka. „Tři palce, to je taková mizerná výška."

„To je velice dobrá výška!" řekla Housenka rozzlobeně a vztyčila se přitom. Byla přesně tři palce vysoká.

„Ale já na ni nejsem zvyklá!" prosila chudinka Alenka žalostně. A pomyslela si: „Kéž by se ti tvorové tak snadno neuráželi!"

„Časem si zvykneš," řekla Housenka, vložila dýmku do úst a zase začala kouřit.

Tentokrát Alenka trpělivě čekala, až se Housence uráčí znovu promluvit. Za minutu nebo dvě Housenka vyndala dýmku z úst, jednou nebo dvakrát zívla a otřepala se. Pak slezla z houby a odplazila se do trávy a cestou jen poznamenala: „Jedna strana tě zvětší a druhá strana tě zmenší."

„Jedna strana *čeho*? Druhá strana *čeho*?" pomyslela si Alenka.

„Houby," řekla Housenka, přesně jako by se Alenka zeptala nahlas, a v příští chvíli už nebyla vidět.

Alenka se chvíli zamyšleně dívala na houbu a snažila se přijít na to, které jsou ty její dvě strany. A protože byla dokonale kulatá, byla to

hodně těžká otázka. Nakonec ji ale objala pažemi, jak nejdál dosáhla, a každou rukou odlomila kousek okraje.

„A teď který je který?“ řekla si a uždibla trochu z pravého kousku, aby zjistila, co to udělá. V příští chvíli ucítila prudkou ránu zespodu do brady: narazila si do ní noha!

Tou náhlou změnou se pořádně vyděsila, ale cítila, že nesmí ztratit ani chvilku, protože se rychle zmenšovala. A tak se hned pustila do druhého kousku. Bradu měla tak pevně přimáčknutou k noze, že skoro neměla místo otevřít pusu. Nakonec se jí to ale povedlo a podařilo se jí spolknout sousto z levého kousku.

* * *

* * *

* * *

„No konečně, hlavu mám volnou!“ řekla Alenka nadšeně, ale v příští chvíli se nadšení změnilo v úlek, když zjistila, že nikde nemůže najít ramena. Když se podívala dolů, viděla jen nesmírně dlouhý krk, který se tyčil jako stonek z moře zelených listů hluboko pod ní.

„Co *může* být všechna ta zeleň?“ řekla Alenka. „A kam se mi *poděla* ramena? A ach, moje ubohé ruce, jak to, že vás nevidím?“ Jak mluvila, hýbala jimi, ale zřejmě to nemělo žádný výsledek, jen se trochu zatřásly vzdálené zelené listy.

Protože to nevypadalo, že by mohla dostat ruce nahoru k hlavě, zkusila dostat hlavu dolů k nim, a s radostí zjistila, že se jí krk snadno ohýbá do všech stran, jako had. Právě se jí podařilo stočit ho dolů do půvabné klikatice a chystala se ponořit mezi listy, o kterých zjistila, že to nejsou nic jiného než koruny stromů, pod kterými předtím bloudi-

la, když ji ostré zasyčení přimělo honem ucuknout. Do obličeje jí vletěla velká holubice a prudce do ní tloukla křídly.

„Hade!“ zaječela Holubice.

„Já *nejsem* had!“ řekla Alenka rozhořčeně. „Nechte mě být!“

„Hade, říkám znovu!“ opakovala Holubice, ale už tišeji, a dodala s jakýmsi vzlykem: „Zkusila jsem všechno, a nic jim nevyhovuje!“

„Vůbec netuším, o čem mluvíte,“ řekla Alenka.

„Zkusila jsem kořeny stromů, zkusila jsem stráně a zkusila jsem živé ploty,“ pokračovala Holubice a vůbec si jí nevšímala. „Ale ti hadi! Těm se nedá zavděčit!“

Alenka byla čím dál zmatenější, ale řekla si, že nemá smysl něco říkat, dokud Holubice neskončí.

„Jako by nebylo dost starostí se sezením na vejcích,“ řekla Holubice, „a já musím ještě dnem i nocí hlídat, jestli nejdou hadi! Vždyť už tři týdny jsem nezamhouřila oka!“

„Moc mě mrzí, že vás obtěžují,“ řekla Alenka, která začínala chápat, o co jde.

„A zrovna když jsem si vybrala nejvyšší strom v lese,“ pokračovala Holubice a hlas jí přešel v ječení, „a zrovna když jsem si myslela, že jich budu konečně zbavená, oni se musí přikroutit dolů z nebe! Fuj, Hade!“

„Ale já *nejsem* had, povídám vám!“ řekla Alenka. „Já jsem – já jsem –“

„No! A *co* jsi?“ řekla Holubice. „Vidím, že si něco vymýšlíš!“

„Já – já jsem holčička,“ řekla Alenka dost nejistě, protože si vzpomněla, kolika proměnami toho dne prošla.

„To určitě!“ řekla Holubice s nejhlubším pohrdáním. „Holčiček jsem za svůj život viděla spoustu, ale ani *jednu* s takovým krkem! Ne, ne! Jsi had, a nemá smysl to zapírat. Teď mi asi ještě budeš tvrdit, že jsi nikdy neochutnala vejce!“

„Vejce jsem ochutnala, *to* ano," řekla Alenka, která byla velice pravdomluvné dítě. „Ale holčičky jedí vejce úplně stejně jako hadi, víte."

„Tomu nevěřím," řekla Holubice. „Ale jestli je jedí, pak jsou holčičky taky nějaký druh hada, víc k tomu neřeknu."

Tohle byla pro Alenku tak nová myšlenka, že úplně zmlkla na minutu nebo dvě, čehož Holubice využila a dodala: „Hledáš vejce, *to* vím moc dobře. A co je mi po tom, jestli jsi holčička, nebo had?"

„*Mně* je po tom hodně," řekla Alenka spěšně. „Ale vejce shodou okolností nehledám. A kdybych je hledala, *vaše* bych nechtěla: syrová mi nechutnají."

„Tak táhni!" řekla Holubice mrzutě a zase se usadila v hnízdě. Alenka se mezi stromy přikrčila, jak nejlíp mohla, protože se jí krk pořád zamotával do větví, a každou chvíli musela zastavit a rozmotat ho. Po chvíli si vzpomněla, že pořád drží v rukou kousky houby, a velice opatrně se dala do práce. Uždibovala chvíli z jednoho kousku a chvíli z druhého, a byla chvíli vyšší a chvíli menší, až se jí podařilo dostat se zase na svou obvyklou výšku.

Bylo to už tak dávno, co měla aspoň zhruba správnou velikost, že jí to zpočátku připadalo docela divné. Za pár minut si ale zvykla a začala si jako obvykle povídat sama se sebou. „Tak, a polovina mého plánu je hotová! Jak jsou všechny ty proměny zamotané! Nikdy si nejsem jistá, čím budu z minuty na minutu! Každopádně jsem zase dorostla do své správné velikosti. Další na řadě je dostat se do té krásné zahrady – jak se to jen *dá* udělat?" Jak to říkala, najednou došla na mýtinu, kde stál domeček asi čtyři stopy vysoký. „Ať tam bydlí kdokoli," pomyslela si Alenka, „takhle velká k nim *nemůžu* přijít. Vždyť bych je k smrti vyděsila!" A tak začala znovu uždibovat z pravého kousku a neodvážila se k domku přiblížit, dokud se nezmenšila na devět palců.

Kapitola šestá – Vepřík a pepř

Minutu nebo dvě stála a dívala se na domek a přemýšlela, co dál, když tu najednou z lesa vyběhl lokaj v livreji – za lokaje ho považovala, protože byl v livreji, jinak by ho podle obličeje nazvala rybou – a hlasitě zabušil klouby prstů na dveře. Otevřel mu jiný lokaj v livreji, s kulatým obličejem a velkýma očima jako žába. A Alenka si všimla, že oba lokajové mají napudrované vlasy, které se jim kudrnatily po celé hlavě. Byla hrozně zvědavá, o co jde, a vyplížila se kousek z lesa, aby slyšela.

Lokaj Ryba začal tím, že vytáhl zpod paže velký dopis, skoro tak velký jako on sám, a podal ho tomu druhému se slavnostními slovy: „Pro Vévodkyni. Pozvání od Královny ke hře kroketu.“ Lokaj Žába zopakoval stejně slavnostně, jen trochu přeházel slova: „Od Královny. Pozvání pro Vévodkyni ke hře kroketu.“

Pak se oba hluboko uklonili a zapletli se do sebe kudrnami.

Alenka se tomu tak smála, že musela utéct zpátky do lesa, aby ji neslyšeli. A když zase vykoukla, Lokaj Ryba byl pryč a ten druhý seděl na zemi u dveří a hloupě zíral do nebe.

Alenka nesměle přistoupila ke dveřím a zaklepala.

„Klepat nemá vůbec smysl,“ řekl Lokaj, „a to ze dvou důvodů. Za prvé proto, že jsem na stejné straně dveří jako ty. A za druhé proto, že uvnitř dělají takový rámus, že tě nikdo nemůže slyšet.“ A uvnitř se opravdu ozýval ten nejneobyčejnější rámus: ustavičné vytí a kýchání a každou chvíli velký třesk, jako by se rozbila na kousky mísa nebo konvice.

„Tak prosím vás,“ řekla Alenka, „jak se mám dostat dovnitř?“

„Klepání by mohlo mít nějaký smysl," pokračoval Lokaj a nevšímal si jí, „kdyby byly dveře mezi námi. Kdybys byla třeba *uvnitř*, mohla bys zaklepat a já bych tě pustil ven, víš." Celou dobu, co mluvil, se díval do nebe, a to Alenka považovala za rozhodně nezdvořilé. „Ale možná za to nemůže," řekla si. „Oči má *tak* blízko temene hlavy. Ale aspoň by mohl odpovídat na otázky. – Jak se mám dostat dovnitř?" zopakovala nahlas.

„Budu tady sedět," poznamenal Lokaj, „až do zítřka –"

V tu chvíli se otevřely dveře domu a ven vyletěl velký talíř, přímo na Lokajovu hlavu. Jen mu škrtl o nos a rozbil se na kusy o jeden ze stromů za ním.

„– nebo do pozítří, možná," pokračoval Lokaj stejným tónem, přesně jako by se nic nestalo.

„Jak se mám dostat dovnitř?" zeptala se Alenka znovu, hlasitěji.

„*Máš* se vůbec dostat dovnitř?" řekl Lokaj. „To je přece první otázka, víš."

To bezpochyby byla. Jenže Alenka neměla ráda, když jí to někdo říkal. „Je to vážně hrozné," zabručela si pro sebe, „jak se všichni ti tvorové hádají. Z toho by se člověk zbláznil!"

Lokaj zřejmě usoudil, že je to dobrá příležitost zopakovat svou poznámku s obměnami. „Budu tady sedět," řekl, „s přestávkami, celé dny a dny."

„Ale co mám dělat *já*?" řekla Alenka.

„Co chceš," řekl Lokaj a začal si pískat.

„Ach, s ním nemá smysl mluvit," řekla Alenka zoufale. „Je to úplný hlupák!" A otevřela dveře a vešla dovnitř.

Dveře vedly rovnou do velké kuchyně, která byla od jednoho konce k druhému plná kouře. Uprostřed seděla na třínohé stoličce Vévodkyně a chovala miminko. Kuchařka se skláněla nad ohněm a míchala ve velkém kotli, který vypadal, že je plný polévky.

„V té polévce je rozhodně moc pepře!" řekla si Alenka, jak jen to kvůli kýchání šlo.

Rozhodně ho bylo moc ve vzduchu. Dokonce i Vévodkyně občas kýchla, a miminko střídavě kýchalo a vřískalo, ani na chvilku nepřestalo. Jediní v kuchyni, kdo nekýchali, byli Kuchařka a velká kočka, která seděla u krbu a šklebila se od ucha k uchu.

„Prosím vás, mohla byste mi říct," řekla Alenka trochu nesměle, protože si nebyla úplně jistá, jestli je slušné, aby promluvila první, „proč se vaše kočka tak šklebí?"

„Je to kočka z Cheshiru," řekla Vévodkyně, „proto se šklebí. Vepři!"

To poslední slovo řekla tak náhle a prudce, že Alenka až nadskočila. Ale v příští chvíli viděla, že to patřilo miminku, a ne jí, a tak sebrala odvahu a pokračovala:

„Nevěděla jsem, že se kočky z Cheshiru pořád šklebí. Vlastně jsem nevěděla, že se kočky vůbec šklebit *umějí*."

„Umějí to všechny," řekla Vévodkyně, „a většina z nich to dělá."

„Já žádnou takovou neznám," řekla Alenka velice zdvořile, docela ráda, že se dostala do rozhovoru.

„Ty toho moc neznáš," řekla Vévodkyně. „A to je fakt."

Alence se tón té poznámky vůbec nelíbil a řekla si, že by bylo dobré začít mluvit o něčem jiném. Zatímco se snažila nějaké téma vybrat, Kuchařka sundala kotel s polévkou z ohně a hned začala házet po Vévodkyni a miminku všechno, na co dosáhla. Nejdřív přišlo na řadu krbové náčiní, pak následovala sprška hrnců, talířů a mís. Vévodkyně si jich nevšímala, ani když ji trefily, a miminko už tak řvalo, že se vůbec nedalo poznat, jestli ho rány bolí, nebo ne.

„Ach, *prosím vás*, dávejte pozor, co děláte!" vykřikla Alenka a v hrozném strachu poskakovala. „Ach, tam letí jeho *drahocenný* nosík!" To když kolem něj prolétl neobyčejně velký hrnec a málem mu ho urazil.

„Kdyby se každý staral o svoje," zavrčela Vévodkyně chraplavě, „točil by se svět mnohem rychleji, než se točí."

„Což by *nebyla* žádná výhoda," řekla Alenka, moc ráda, že má příležitost předvést trochu svých znalostí. „Jen si představte, jaký by to byl zmatek se dnem a nocí! Víte, Země se otočí kolem své osy za dvacet čtyři hodin –"

„Když už je řeč o kosách," řekla Vévodkyně, „usekněte jí hlavu!"

Alenka dost úzkostně pohlédla na Kuchařku, jestli tu narážku nepochopí. Ale Kuchařka pilně míchala polévku a zdálo se, že neposlouchá, a tak Alenka pokračovala: „Dvacet čtyři hodin, *myslím*. Nebo dvanáct? Já –"

„Ach, *mě* s tím neobtěžuj," řekla Vévodkyně. „Čísla jsem nikdy nesnesla!" A s tím začala zase chovat dítě a zpívala mu přitom jakousi ukolébavku a na konci každého verše s ním prudce zatřásla:

„Na synka mluv vždycky hrubě
a bij ho, když si kýchne;
on kýchá jenom na truc tobě,
ví, že tě to píchne."

SBOR, ke kterému se přidala Kuchařka i miminko:

„Uá! uá! uá!"

Zatímco Vévodkyně zpívala druhou sloku písně, prudce vyhazovala miminko nahoru a dolů, a to chudinka malá tak vřískalo, že Alenka sotva slyšela slova:

„Já na synka mluvím přísně,
já biju ho, když kýchne;
vždyť pepř si může užít, jistě,
kdykoli si jen čichne!"

SBOR:

„Uá! uá! uá!"

„Na! Můžeš si ho chvíli pochovat, jestli chceš!“ řekla Vévodkyně Alence a hodila jí přitom miminko. „Musím se jít připravit na kroket s Královnou.“ A spěšně odešla z místnosti. Kuchařka za ní hodila pánev, ale těsně ji minula.

Alenka miminko chytila jen s obtížemi, protože to bylo podivně tvarované stvořeníčko a roztahovalo ruce a nohy na všechny strany, „úplně jako mořská hvězdice,“ pomyslela si Alenka. Když ho chytila, to chudinka malá funělo jako parní stroj a pořád se skrčovalo a zase natahovalo, takže první minutu nebo dvě měla co dělat, aby ho vůbec udržela.

Jakmile přišla na to, jak se má správně chovat – je třeba ho zkroutit do takového uzlu a pak pevně držet za pravé ucho a levou nohu, aby se zase nerozmotalo –, odnesla ho ven na čerstvý vzduch. „Jestli to dítě nevezmu s sebou,“ pomyslela si Alenka, „určitě ho do dne do dvou zabijí. Nebyla by to vražda, nechat ho tady?“ Poslední slova řekla nahlas a malé jí v odpověď zachrochtalo. Kýchat už mezitím přestalo. „Nechrochtej,“ řekla Alenka. „Takhle se člověk vůbec nevyjadřuje.“

Miminko zase zachrochtalo a Alenka mu velice starostlivě pohlédla do obličeje, co se mu děje. Nebylo pochyb, že má *hodně* ohrnutý nos, mnohem podobnější rypáčku než skutečnému nosu. A taky oči se mu na miminko nějak hrozně zmenšovaly. Zkrátka, Alence se to, jak vypadalo, vůbec nelíbilo. „Ale možná jen vzlyklo,“ pomyslela si a znovu se mu podívala do očí, jestli v nich nejsou slzy.

Ne, žádné slzy tam nebyly. „Jestli se chceš proměnit ve vepříka, zlatíčko,“ řekla Alenka vážně, „nechci s tebou už nic mít. Tak pozor!“ To chudinka malá zase vzlyklo – nebo zachrochtalo, to se nedalo poznat – a chvíli šli mlčky dál.

Alenka si právě začínala říkat: „A co si s tím stvořením počnu, až ho přinesu domů?“, když zase zachrochtalo, a tak prudce, že se mu trochu polekaně podívala do obličeje. Tentokrát *nemohlo* být pochyb: ne-

bylo to nic víc a nic míň než vepřík, a Alenka cítila, že by bylo docela nesmyslné nést ho dál.

A tak to stvořeníčko postavila na zem a ulevilo se jí, když viděla, jak klidně odcupitalo do lesa. „Kdyby vyrostlo," řekla si, „bylo by z něj strašně ošklivé dítě. Ale jako vepřík je docela hezký, myslím." A začala probírat jiné děti, které znala a které by se jako vepříci docela hodily, a právě si říkala: „kdyby tak člověk věděl, jak je správně proměnit –", když ji trochu vylekalo, že pár kroků od ní sedí na větvi stromu Kočka z Cheshiru.

Když Kočka uviděla Alenku, jen se zašklebila. Vypadala dobromyslně, pomyslela si Alenka. Ale měla *hodně* dlouhé drápy a strašně moc zubů, a tak Alenka cítila, že by se s ní mělo jednat s úctou.

„Číčo z Cheshiru," začala dost nesměle, protože vůbec nevěděla, jestli se jí to oslovení bude líbit. Kočka se ale jen zašklebila o kousek víc. „No, zatím je spokojená," pomyslela si Alenka a pokračovala: „Řekla byste mi, prosím, kudy mám odsud jít?"

„To hodně záleží na tom, kam se chceš dostat," řekla Kočka.

„Mně na tom zas tolik nezáleží, kam –" řekla Alenka.

„Pak nezáleží ani na tom, kudy půjdeš," řekla Kočka.

„– hlavně když se dostanu *někam*," dodala Alenka na vysvětlenou.

„Ó, to se ti určitě povede," řekla Kočka, „když půjdeš dost dlouho."

Alenka cítila, že se tomu nedá nic namítnout, a tak zkusila jinou otázku. „Jací lidé tady kolem bydlí?"

„Tímhle směrem," řekla Kočka a mávla dokola pravou tlapkou, „bydlí Kloboučník. A tímhle směrem," mávla druhou tlapkou, „bydlí Březnový Zajíc. Navštiv, koho chceš: oba jsou blázni."

„Ale já nechci chodit mezi blázny," poznamenala Alenka.

„Ó, tomu se nevyhneš," řekla Kočka. „Tady jsme blázni všichni. Já jsem blázen. Ty jsi blázen."

„Jak víte, že jsem blázen?" řekla Alenka.

„Musíš být," řekla Kočka, „jinak bys sem nepřišla."

Alenka si nemyslela, že tím je něco dokázáno. Pokračovala ale dál: „A jak víte, že vy jste blázen?“

„Především,“ řekla Kočka, „pes není blázen. To uznáš?“

„Asi ano,“ řekla Alenka.

„No a vidíš,“ pokračovala Kočka, „pes vrčí, když se zlobí, a vrtí ocasem, když má radost. Kdežto *já* vrčím, když mám radost, a vrtím ocasem, když se zlobím. Tudíž jsem blázen.“

„*Já* tomu říkám předení, ne vrčení,“ řekla Alenka.

„Říkej tomu, jak chceš,“ řekla Kočka. „Hraješ dneska s Královnou kroket?“

„Moc ráda bych hrála,“ řekla Alenka, „ale ještě mě nepozvali.“

„Tam mě uvidíš,“ řekla Kočka a zmizela.

Alenku to moc nepřekvapilo, protože už si zvykala, že se dějí divné věci. Zatímco se dívala na místo, kde Kočka byla, najednou se tam zase objevila.

„Mimochodem, co se stalo s tím miminkem?“ řekla Kočka. „Málem jsem se zapomněla zeptat.“

„Proměnilo se ve vepříka,“ řekla Alenka klidně, přesně jako by se Kočka vrátila úplně obyčejným způsobem.

„To jsem si myslela,“ řekla Kočka a znovu zmizela.

Alenka chvilku čekala, napůl v očekávání, že ji zase uvidí, ale Kočka se neobjevila, a tak se za minutu nebo dvě vydala tím směrem, kde prý bydlel Březnový Zajíc. „Kloboučníky už jsem viděla,“ řekla si. „Březnový Zajíc bude mnohem zajímavější. A protože je teď květen, možná nebude úplně šílený – aspoň ne tolik jako v březnu.“ Jak to říkala, vzhlédla, a na větvi stromu tam zase seděla Kočka.

„Řekla jsi vepřík, nebo pepřík?“ zeptala se Kočka.

„Řekla jsem vepřík,“ odpověděla Alenka. „A byla bych ráda, kdybyste se pořád tak náhle neobjevovala a nemizela. Člověku se z toho točí hlava.“

„Dobře," řekla Kočka. A tentokrát mizela hodně pomalu: začala špičkou ocasu a skončila šklebem, který tam zůstal ještě chvíli poté, co zbytek zmizel.

„No tohle! Kočku bez šklebu jsem viděla často," pomyslela si Alenka, „ale šklebu bez kočky! To je ta nejpodivnější věc, jakou jsem kdy v životě viděla!"

Nedošla o moc dál a už uviděla dům Březnového Zajíce. Usoudila, že to musí být ten pravý dům, protože komíny měly tvar uší a střecha byla pokrytá kožešinou. Byl to tak velký dům, že se k němu nechtěla přiblížit, dokud neuždibla ještě trochu z levého kousku houby a nevyrostla asi na dvě stopy. I tak k němu šla dost nesměle a říkala si: „Co když je přece jen úplně šílený! Skoro bych si přála, abych radši šla navštívit Kloboučníka!"

Kapitola sedmá – Ztřeštěný čajový dýchánek

Před domem stál pod stromem prostřený stůl a u něj pili čaj Březnový Zajíc a Kloboučník. Mezi nimi seděl Plch a tvrdě spal. Ti dva ho používali jako polštář: opírali se o něj lokty a povídali si přes jeho hlavu. „To musí být pro Plcha hrozně nepohodlné," pomyslela si Alenka. „Jenže když spí, asi mu to nevadí."

Stůl byl velký, ale všichni tři se tlačili v jednom jeho rohu. „Není místo! Není místo!" volali, když uviděli, že Alenka přichází. „Místa je tu *spousta*!" řekla Alenka rozhořčeně a posadila se do velikého křesla v čele stolu.

„Dej si vína," vybídl ji vlídně Březnový Zajíc.

Alenka se rozhlédla po celém stole, ale nebylo na něm nic než čaj. „Žádné víno tu nevidím," poznamenala.

„Taky tu žádné není," řekl Březnový Zajíc.

„Pak nebylo moc slušné mi ho nabízet," řekla Alenka zlostně.

„A nebylo moc slušné, že sis přisedla, aniž tě někdo pozval," řekl Březnový Zajíc.

„Nevěděla jsem, že je to *váš* stůl," řekla Alenka. „Je prostřený pro mnohem víc lidí než pro tři."

„Měla by ses dát ostříhat," řekl Kloboučník. Už nějakou dobu si Alenku velice zvědavě prohlížel a tohle bylo první, co řekl.

„Měl byste se naučit nedělat osobní poznámky," řekla Alenka dost přísně. „Je to velmi nezdvořilé."

Když to Kloboučník uslyšel, hodně vytřeštil oči, ale *řekl* jenom: „Proč je havran jako psací stůl?"

„No vida, teď bude legrace!“ pomyslela si Alenka. „Jsem ráda, že začali s hádankami. – Myslím, že tohle uhodnu,“ dodala nahlas.

„Chceš říct, že si myslíš, že na to přijdeš?“ zeptal se Březnový Zajíc.

„Přesně tak,“ řekla Alenka.

„Pak bys měla říkat, co myslíš,“ pokračoval Březnový Zajíc.

„Však to tak dělám,“ odpověděla Alenka spěšně. „Aspoň – aspoň myslím, co říkám – a to je přece totéž.“

„Vůbec ne totéž!“ řekl Kloboučník. „To bys rovnou mohla říct, že ‚vidím, co jím‘ je totéž jako ‚jím, co vidím‘!“

„To bys rovnou mohla říct,“ přidal se Březnový Zajíc, „že ‚mám rád, co dostanu‘ je totéž jako ‚dostanu, co mám rád‘!“

„To bys rovnou mohla říct,“ přidal se Plch, který jako by mluvil ze spaní, „že ‚dýchám, když spím‘ je totéž jako ‚spím, když dýchám‘!“

„U tebe to totéž *je*,“ řekl Kloboučník. A tady rozhovor uvázl a celá společnost chvíli mlčky seděla. Alenka si zatím v hlavě probírala všechno, co si pamatovala o havranech a psacích stolech, a nebylo toho mnoho.

Ticho přerušil první Kloboučník. „Kolikátého je dnes?“ zeptal se a obrátil se k Alence. Vytáhl z kapsy hodinky a znepokojeně se na ně díval, tu a tam s nimi zatřásl a přiložil si je k uchu.

Alenka chvíli přemýšlela a pak řekla: „Čtvrtého.“

„O dva dny se zpožďují!“ povzdechl si Kloboučník. „Říkal jsem ti, že máslo strojku neprospěje!“ dodal a zlostně se podíval na Březnového Zajíce.

„Bylo to *nejlepší* máslo,“ odpověděl Březnový Zajíc pokorně.

„Jo, ale musely se tam dostat i drobky,“ bručel Kloboučník. „Neměl jsi ho tam dávat nožem na chleba.“

Březnový Zajíc vzal hodinky a zachmuřeně se na ně podíval. Pak je namočil do šálku s čajem a podíval se na ně znovu. Nic lepšího ho ale nenapadlo, a tak jen zopakoval, co řekl poprvé: „Bylo to přece *nejlepší* máslo.“

Alenka mu se zvědavostí nakukovala přes rameno. „To jsou ale legrační hodinky!“ poznamenala. „Ukazují, kolikátého je, a neukazují, kolik je hodin!“

„A proč by měly?“ zabručel Kloboučník. „Ukazují snad *tvoje* hodinky, který je rok?“

„To ne,“ odpověděla Alenka pohotově, „ale to proto, že rok zůstává stejný strašně dlouho.“

„A u *mých* je to přesně tak,“ řekl Kloboučník.

Alenka byla úplně zmatená. Kloboučníkova poznámka jako by neměla vůbec žádný smysl, a přitom to docela určitě byla lidská řeč. „Nerozumím vám tak docela,“ řekla tak zdvořile, jak jen dokázala.

„Plch zase spí,“ řekl Kloboučník a kápl mu na čumák trochu horkého čaje.

Plch netrpělivě zavrtěl hlavou a bez otevření očí řekl: „No ovšem, ovšem, zrovna tohle jsem chtěl sám poznamenat.“

„Už jsi uhodla tu hádanku?“ obrátil se Kloboučník znovu k Alence.

„Ne, vzdávám to,“ odpověděla Alenka. „Jaké je řešení?“

„Nemám nejmenší tušení,“ řekl Kloboučník.

„Já taky ne,“ řekl Březnový Zajíc.

Alenka unaveně vzdychla. „Myslím, že byste s časem mohli dělat něco lepšího,“ řekla, „než ho mařit hádankami, které nemají řešení.“

„Kdybys znala Čas tak dobře jako já,“ řekl Kloboučník, „nemluvila bys o tom, že se *to* maří. Je to totiž *on*.“

„Nevím, co tím myslíte,“ řekla Alenka.

„No jasně že nevíš!“ řekl Kloboučník a pohrdavě pohodil hlavou. „Nejspíš jsi s Časem nikdy ani nemluvila!“

„Možná ne,“ odpověděla Alenka opatrně, „ale vím, že při hodině hudby musím čas odtloukat.“

„Aha! Tím je všechno jasné,“ řekl Kloboučník. „On si totiž tlouct nenechá. Kdyby ses s ním ale udržovala v dobrém, udělal by ti s hodinami skoro všechno, co by sis přála. Dejme tomu, že je devět hodin ráno

a právě začíná vyučování. Stačilo by Času jen něco pošeptat, a ručičky se v mžiku zatočí dokola! Půl druhé, čas na oběd!“

„Kéž by bylo,“ šeptl si Březnový Zajíc pro sebe.

„To by bylo báječné, to jistě,“ řekla Alenka zamyšleně, „jenže – to bych ještě neměla hlad.“

„Zpočátku možná ne,“ řekl Kloboučník, „ale mohla by sis tu půl druhou držet, jak dlouho by se ti zachtělo.“

„A takhle to děláte *vy*?“ zeptala se Alenka.

Kloboučník smutně zavrtěl hlavou. „Já ne!“ odpověděl. „Loni v březnu jsme se pohádali – těsně předtím, než se *tenhle* zbláznil, víš –“ a ukázal lžičkou na Březnového Zajíce, „– bylo to na velkém koncertě, který pořádala Srdcová Královna, a já jsem měl zpívat:

‚Třpyť se, třpyť se, netopýre,
rád bych věděl, co tě bere!‘

Tu písničku možná znáš?“

„Něco podobného jsem už slyšela,“ řekla Alenka.

„Pokračuje to, víš,“ mluvil dál Kloboučník, „takhle:

‚Vysoko nad světem letíš,
jako podnos v nebi svítíš.
Třpyť se, třpyť se –‘“

V tu chvíli se Plch otřásl a začal ze spaní zpívat: „*Třpyť se, třpyť se, třpyť se, třpyť se* –“ a zpíval tak dlouho, že ho museli štípnout, aby přestal.

„No a sotva jsem dozpíval první sloku,“ řekl Kloboučník, „Královna vyskočila a zařvala: ‚On zabíjí čas! Setněte mu hlavu!‘“

„To je ale strašně kruté!“ zvolala Alenka.

„A od té doby,“ pokračoval Kloboučník smutně, „neudělá nic, oč ho požádám! Teď je pořád šest hodin.“

Alenku napadlo něco chytrého. „Proto je tu prostřeno tolik nádobí na čaj?“ zeptala se.

„Ano, právě proto,“ řekl Kloboučník a vzdychl. „Je pořád čas na čaj a mezitím nemáme čas nádobí umýt.“

„Takže se pořád posouváte dokola, že?“ řekla Alenka.

„Přesně tak,“ řekl Kloboučník, „jak se nádobí postupně ušpiní.“

„A co se stane, když se dostanete zase na začátek?“ odvážila se zeptat Alenka.

„Co kdybychom změnili téma,“ skočil jí do řeči Březnový Zajíc a zívl. „Začíná mě to nudit. Navrhuju, aby nám slečinka vyprávěla nějaký příběh.“

„Já se bojím, že žádný neznám,“ řekla Alenka, docela vyděšená tím návrhem.

„Tak bude vyprávět Plch!“ zvolali oba. „Vstávej, Plchu!“ A štípli ho z obou stran zároveň.

Plch pomalu otevřel oči. „Já jsem nespal,“ řekl chraplavým, slabým hlasem. „Slyšel jsem každé slovo, co jste, chlapi, říkali.“

„Vyprávěj nám příběh!“ řekl Březnový Zajíc.

„Ano, prosím, vyprávějte!“ žadonila Alenka.

„A pohni si,“ dodal Kloboučník, „nebo zase usneš, než to dovyprávíš.“

„Byly jednou tři malé sestřičky,“ spustil Plch velice rychle, „a jmenovaly se Elsie, Lacie a Tillie, a bydlely na dně studny –“

„A čím se živily?“ zeptala se Alenka, kterou vždycky moc zajímalo všechno, co se týkalo jídla a pití.

„Živily se sirupem,“ řekl Plch, když chvilku nebo dvě přemýšlel.

„To přece nemohly, víte,“ namítla jemně Alenka. „Bylo by jim zle.“

„Taky bylo,“ řekl Plch. „*Moc* zle.“

Alenka se snažila představit si, jaké by to bylo, žít takhle neobyčejně, ale moc ji to mátlo, a tak se ptala dál: „Ale proč bydlely na dně studny?“

„Dej si ještě čaje," řekl Alence Březnový Zajíc velice vážně.

„Ještě jsem neměla vůbec nic," odpověděla Alenka uraženě, „takže si nemůžu dát ještě."

„Chceš říct, že si nemůžeš dát *míň*," řekl Kloboučník. „Dát si *víc* než nic je úplně snadné."

„Na *váš* názor se nikdo neptal," řekla Alenka.

„A kdo teď dělá osobní poznámky?" zeptal se Kloboučník vítězně.

Alenka nevěděla, co na to říct. Nalila si tedy trochu čaje, vzala si chleba s máslem, obrátila se k Plchovi a zopakovala svou otázku: „Proč bydlely na dně studny?"

Plch zase chvilku nebo dvě přemýšlel a pak řekl: „Byla to sirupová studna."

„Nic takového neexistuje!" začala Alenka hrozně rozzlobeně, ale Kloboučník a Březnový Zajíc udělali „Pst! Pst!" a Plch nevrle poznamenal: „Jestli neumíš být slušná, tak si ten příběh dovyprávěj sama."

„Ne, prosím, pokračujte!" řekla Alenka velice pokorně. „Už vás nepřeruším. Možná nějaká *jedna* existuje."

„Jedna, no tohle!" řekl Plch rozhořčeně. Svolil ale, že bude pokračovat. „A tak se ty tři sestřičky učily tahat, víš –"

„A co tahaly?" zeptala se Alenka a úplně zapomněla na svůj slib.

„Sirup," řekl Plch, tentokrát vůbec bez přemýšlení.

„Chci čistý šálek," skočil do toho Kloboučník. „Posuneme se všichni o jedno místo."

Hned jak to dořekl, posunul se, a Plch šel za ním. Březnový Zajíc se přesunul na Plchovo místo a Alenka si dost nerada sedla na místo Březnového Zajíce. Jediný, kdo z té výměny něco měl, byl Kloboučník. Alenka si naopak dost pohoršila, protože Březnový Zajíc si zrovna převrhl konvičku s mlékem do talíře.

Alenka nechtěla Plcha znovu urazit, a tak začala velice opatrně: „Ale já tomu nerozumím. Odkud ten sirup tahaly?"

„Ze studny s vodou se tahá voda," řekl Kloboučník, „tak bych řekl, že ze sirupové studny se dá tahat sirup – ne, ty hloupá?"

„Ale ony byly *ve* studni," řekla Alenka Plchovi a dělala, že tu poslední poznámku neslyšela.

„No jistě že byly," řekl Plch, „– a pěkně hluboko."

Tahle odpověď ubohou Alenku tak zmátla, že nechala Plcha chvíli mluvit a nepřerušovala ho.

„Učily se tahat," pokračoval Plch, zíval a mnul si oči, protože už byl hrozně ospalý, „a tahaly všechno možné – všechno, co začíná na M –"

„Proč zrovna na M?" zeptala se Alenka.

„A proč ne?" řekl Březnový Zajíc.

Alenka zmlkla.

Plch už mezitím zavřel oči a začínal podřimovat, ale Kloboučník ho štípl, a tak se s tichým pištěním zase probral a pokračoval: „– co začíná na M, třeba myšolapky a měsíc a minulost a moc – však víš, jak se říká, že ‚moc je moc' – viděla jsi někdy namalovanou moc?"

„No, když se mě tak ptáte," řekla Alenka úplně zmatená, „myslím, že ne –"

„Tak bys neměla mluvit," řekl Kloboučník.

Tohle hrubiánství už Alenka nesnesla. Znechuceně vstala a odešla. Plch okamžitě usnul a ani jeden z těch dvou si jejího odchodu vůbec nevšiml, i když se jednou nebo dvakrát ohlédla a napůl doufala, že na ni zavolají. Když je viděla naposledy, zrovna se snažili strčit Plcha do čajové konvice.

„Tam už v každém případě *nikdy* nepůjdu!" řekla si Alenka, když si hledala cestu lesem. „Takový hloupý čajový dýchánek jsem v životě nezažila!"

Zrovna když to říkala, všimla si, že jeden ze stromů má dveře, které vedou přímo dovnitř. „Tak to je hodně podivné!" pomyslela si. „Ale dneska je podivné všechno. Myslím, že tam můžu rovnou vejít." A vešla.

Zase se ocitla v té dlouhé síni, blízko skleněného stolku. „Tentokrát si povedu líp," řekla si a začala tím, že vzala zlatý klíček a odemkla dveře, které vedly do zahrady. Potom se pustila do okusování houby – kousek si jí totiž schovala v kapse –, až byla asi stopu vysoká. Pak prošla tou malou chodbičkou a *potom* – se konečně ocitla v překrásné zahradě, mezi zářivými záhony květin a chladivými fontánami.

Kapitola osmá – Královnino kroketové hřiště

U vchodu do zahrady stál velký růžový keř. Růže na něm byly bílé, ale stáli u něj tři zahradníci a pilně je natírali na červeno. Alence to přišlo velice podivné, a tak šla blíž, aby se podívala. Právě když k nim došla, uslyšela, jak jeden z nich říká: „Dávej přece pozor, Pětko! Necákej na mě tou barvou!“

„Já za to nemůžu,“ řekl nabručeně Pětka. „Sedmička mi šťouchl do lokte.“

Na to Sedmička vzhlédl a řekl: „No jasně, Pětko! Vždycky to hoď na druhé!“

„*Ty* radši mlč!“ řekl Pětka. „Zrovna včera jsem slyšel Královnu říkat, že by tě měli stít!“

„A za co?“ zeptal se ten, který promluvil jako první.

„Do toho *tobě* nic není, Dvojko!“ řekl Sedmička.

„Ale je, *je* mu do toho!“ řekl Pětka. „A já mu to povím. Bylo to za to, že přinesl kuchařce místo cibule tulipánové cibulky.“

Sedmička hodil štětec na zem a zrovna začínal: „No, ze všech nespravedlností na světě –“, když mu pohled náhodou padl na Alenku, která tam stála a dívala se na ně. Hned se zarazil. I ostatní se ohlédli a všichni se hluboce uklonili.

„Mohli byste mi říct,“ zeptala se Alenka trochu nesměle, „proč ty růže natíráte?“

Pětka a Sedmička neříkali nic, jen se podívali na Dvojku. Dvojka začal tichým hlasem: „No, víte, slečno, ono je to tak, že tady měl stát *červený* růžový keř, a my jsme sem omylem zasadili bílý. A kdyby na to

Královna přišla, všem by nám dala setnout hlavu, víte. Tak se, slečno, snažíme, jak to jde, dokud nepřijde, aby –“ V tu chvíli Pětka, který se celou dobu úzkostně díval přes zahradu, vykřikl: „Královna! Královna!“ a všichni tři zahradníci se okamžitě vrhli tváří k zemi. Ozval se zvuk mnoha kroků a Alenka se rozhlédla, protože se nemohla dočkat, až Královnu uvidí.

Napřed šlo deset vojáků s kyji. Ti všichni měli stejný tvar jako ti tři zahradníci: byli podlouhlí a placatí a ruce a nohy měli v rozích. Za nimi deset dvořanů, posetých samými kárami; šli dva a dva, stejně jako vojáci. Po nich přišly královské děti. Bylo jich deset a ti malí drahouškové vesele poskakovali, ve dvojicích, ruku v ruce; všichni byli ozdobení srdíčky. Potom šli hosté, většinou králové a královny, a mezi nimi Alenka poznala Bílého Králíka. Mluvil spěšně a nervózně, usmíval se na všechno, co kdo řekl, a prošel kolem, aniž si jí všiml. Za ním šel Srdcový Spodek a nesl na karmínovém sametovém polštáři královu korunu. A úplně na konci celého toho velkolepého průvodu šli SRDCOVÝ KRÁL A SRDCOVÁ KRÁLOVNA.

Alenka si nebyla tak docela jistá, jestli by si neměla lehnout tváří k zemi jako ti tři zahradníci. Nemohla si ale vzpomenout, že by kdy slyšela o takovém pravidle pro průvody. „A k čemu by vůbec byl průvod,“ pomyslela si, „kdyby si všichni museli lehnout obličejem k zemi, takže by ho nikdo neviděl?“ Zůstala tedy stát, kde byla, a čekala.

Když průvod došel až k Alence, všichni se zastavili a dívali se na ni. Královna přísně řekla: „Kdo je to?“ Řekla to Srdcovému Spodkovi, ale ten se jen uklonil a usmál.

„Hlupáku!“ řekla Královna a netrpělivě pohodila hlavou. Pak se obrátila k Alence a pokračovala: „Jak se jmenuješ, dítě?“

„Jmenuji se Alenka, s dovolením Vašeho Veličenstva,“ řekla Alenka velice zdvořile. Pro sebe si ale dodala: „Vždyť jsou to nakonec jen karty. Nemusím se jich bát!“

„A kdo jsou *tihle*?“ zeptala se Královna a ukázala na tři zahradníky, kteří leželi kolem růžového keře. Leželi totiž, jak víte, tváří k zemi, a vzor na jejich zádech byl stejný jako na ostatních kartách v balíčku, takže Královna nemohla poznat, jestli jsou to zahradníci, nebo vojáci, nebo dvořané, nebo tři z jejích vlastních dětí.

„Jak to mám vědět *já*?“ řekla Alenka a sama se divila své odvaze. „Mně do toho nic není.“

Královna zrudla vzteky, chvíli na ni zírala jako divoká šelma a pak zaječela: „Setněte jí hlavu! Setněte –“

„Nesmysl!“ řekla Alenka velice hlasitě a rozhodně, a Královna zmlkla.

Král jí položil ruku na paži a nesměle řekl: „Uvaž, má drahá, je to jen dítě!“

Královna se od něj zlostně odvrátila a řekla Srdcovému Spodkovi: „Obraťje!“

Spodek to udělal, velice opatrně, jednou nohou.

„Vstávat!“ řekla Královna pronikavým, hlasitým hlasem, a tři zahradníci okamžitě vyskočili a začali se klanět Králi, Královně, královským dětem a vůbec všem.

„Nechte toho!“ zaječela Královna. „Točí se mi z vás hlava.“ A pak se obrátila k růžovému keři a pokračovala: „Co jste to tady *dělali*?“

„S dovolením Vašeho Veličenstva,“ řekl Dvojka velice pokorně a klekl si přitom na jedno koleno, „snažili jsme se –“

„*Už* to vidím!“ řekla Královna, která si mezitím prohlížela růže. „Setněte jim hlavu!“ A průvod šel dál. Tři vojáci zůstali vzadu, aby nešťastné zahradníky popravili, ale ti se rozběhli k Alence, aby je ochránila.

„Vás nikdo stínat nebude!“ řekla Alenka a strčila je do velkého květináče, který stál opodál. Tři vojáci se minutu nebo dvě potloukali kolem a hledali je, a pak tiše odpochodovali za ostatními.

„Už jsou bez hlav?“ křičela Královna.

„Jejich hlavy jsou pryč, s dovolením Vašeho Veličenstva!“ zakřičeli v odpověď vojáci.

„To je dobře!“ křičela Královna. „Umíš hrát kroket?“

Vojáci mlčeli a dívali se na Alenku, protože otázka zjevně patřila jí.

„Ano!“ zakřičela Alenka.

„Tak pojď!“ zařvala Královna, a Alenka se přidala k průvodu a moc ji zajímalo, co se bude dít dál.

„Je – je dnes moc pěkný den!“ ozval se vedle ní nesmělý hlas. Šla vedle Bílého Králíka a ten jí úzkostně pokukoval do tváře.

„Moc,“ řekla Alenka. „– A kde je Vévodkyně?“

„Pst! Pst!“ řekl Králík tichým, spěšným hlasem. Přitom se úzkostně ohlédl přes rameno, pak se vytáhl na špičky, přiložil jí ústa až k uchu a zašeptal: „Je odsouzená k smrti.“

„Za co?“ řekla Alenka.

„Řeklas ‚To je škoda‘?“ zeptal se Králík.

„Ne, neřekla,“ odpověděla Alenka. „Vůbec si nemyslím, že je to škoda. Řekla jsem ‚Za co?‘“

„Dala Královně pár facek –“ začal Králík. Alenka vypískla smíchy. „Ach, pst!“ zašeptal Králík vyděšeně. „Královna tě uslyší! Víš, ona přišla dost pozdě, a Královna řekla –“

„Na místa!“ zahřměla Královna, a všichni se rozběhli na všechny strany a vráželi do sebe. Za minutu nebo dvě se ale rozestavili a hra začala. Alenka si myslela, že tak podivné kroketové hřiště v životě neviděla. Bylo samý hrbol a samá brázda. Místo míčků tu byli živí ježci, místo palic živí plameňáci a vojáci se museli ohnout a postavit se na ruce a na nohy, aby z nich byly branky.

Největší potíž měla Alenka zpočátku se svým plameňákem. Tělo si docela pohodlně zastrčila pod paži, aby mu nohy visely dolů. Jenže pokaždé, když mu krk pěkně narovnala a chystala se jeho hlavou udeřit do ježka, plameňák se *schválně* otočil a podíval se jí do tváře s tak zmateným výrazem, že se musela rozesmát. A když mu hlavu zase

sklonila a chtěla začít znovu, bylo hrozně k vzteku, že se ježek mezitím rozbalil a zrovna odlézal pryč. Kromě toho byl všude, kam chtěla ježka poslat, nějaký hrbol nebo brázda, a protože ohnutí vojáci pořád vstávali a odcházeli na jiná místa hřiště, Alenka brzy dospěla k závěru, že je to opravdu hodně těžká hra.

Hráči hráli všichni najednou, nečekali, až na ně přijde řada, a celou dobu se hádali a prali o ježky. Za chvilku už Královna zuřila, dupala kolem a asi jednou za minutu křičela: „Setněte mu hlavu!“ nebo „Setněte jí hlavu!“

Alenku začala jímat hrozná tíseň. Zatím se sice s Královnou nepohádala, ale věděla, že se to může stát každou chvíli. „A co pak bude se mnou?“ pomyslela si. „Tady strašně rádi stínají lidem hlavy. Největší div je, že tu vůbec někdo zůstal naživu!“

Rozhlížela se, kudy by mohla utéct, a přemýšlela, jestli by se dokázala vytratit, aniž by ji někdo viděl, když si všimla, že se ve vzduchu objevilo něco podivného. Zpočátku ji to hodně mátlo, ale když se na to minutu nebo dvě dívala, poznala, že je to úšklebek, a řekla si: „To je Kočka z Cheshiru. Teď budu mít aspoň s kým mluvit.“

„Jak se ti daří?“ řekla Kočka, jakmile měla dost úst, aby mohla mluvit.

Alenka počkala, až se objeví oči, a pak kývla. „Nemá smysl na ni mluvit,“ pomyslela si, „dokud nemá uši, nebo aspoň jedno.“ Za další minutu se objevila celá hlava, a tak Alenka položila plameňáka na zem a začala vyprávět o hře, hrozně ráda, že má komu. Kočka si nejspíš myslela, že už je jí vidět dost, a víc se jí neobjevilo.

„Mně se nezdá, že by hráli poctivě,“ začala Alenka dost ublíženě. „A všichni se tak strašně hádají, že člověk neslyší vlastního slova – a vypadá to, že nemají vůbec žádná pravidla. Nebo jestli nějaká mají, nikdo je nedodržuje. A vy nemáte ponětí, jak je to matoucí, když je všechno živé. Třeba branka, kterou mám projít příště, se zrovna pro-

chází na druhém konci hřiště! A já bych teď byla odpálila Královnina ježka, jenže on utekl, když viděl, že ten můj se k němu blíží!“

„Jak se ti líbí Královna?“ zeptala se Kočka tichým hlasem.

„Vůbec ne,“ řekla Alenka. „Je tak strašně –“ Vtom si všimla, že Královna stojí těsně za ní a poslouchá. Pokračovala tedy: „– blízko vítězství, že se ani nevyplatí hru dohrávat.“

Královna se usmála a šla dál.

„S kým to *mluvíš*?“ zeptal se Král, který přišel k Alence a velice zvědavě si prohlížel hlavu Kočky.

„To je moje kamarádka – Kočka z Cheshiru,“ řekla Alenka. „Dovolte, abych vám ji představila.“

„Vůbec se mi nelíbí, jak vypadá,“ řekl Král. „Ale jestli chce, smí mi políbit ruku.“

„Raději ne,“ poznamenala Kočka.

„Nebuď drzá,“ řekl Král, „a nedívej se na mě tak!“ A přitom se schoval za Alenku.

„I kočka se smí dívat na krále,“ řekla Alenka. „Četla jsem to v nějaké knížce, ale nepamatuju si v jaké.“

„Tak ať ji odklidí,“ řekl Král velice rozhodně a zavolal na Královnu, která zrovna procházela kolem: „Má drahá! Byl bych rád, kdybys dala tuhle kočku odklidit!“

Královna měla jen jeden způsob, jak řešit všechny potíže, velké i malé. „Setněte jí hlavu!“ řekla, aniž se vůbec ohlédla.

„Kata přivedu sám,“ řekl Král horlivě a odspěchal.

Alenka si řekla, že by se mohla vrátit a podívat se, jak to jde se hrou, protože z dálky slyšela Královnin hlas, jak zuřivě ječí. Už slyšela, jak odsoudila tři hráče na smrt za to, že vynechali svůj tah. Vůbec se jí to nelíbilo, protože ve hře byl takový zmatek, že nikdy nevěděla, jestli je na řadě, nebo ne. Šla si tedy najít svého ježka.

Ježek se zrovna pral s jiným ježkem, a to Alence připadalo jako skvělá příležitost odpálit jednoho z nich tím druhým. Jedinou potíží

bylo, že její plameňák odešel na druhý konec zahrady, kde ho Alenka viděla, jak se bezradně snaží vyletět na strom.

Než plameňáka chytila a přinesla zpátky, rvačka skončila a oba ježci zmizeli. „Ale na tom moc nesejde," pomyslela si Alenka, „protože na téhle straně hřiště už stejně žádné branky nejsou." Zastrčila si tedy plameňáka pod paži, aby jí zase neutekl, a vrátila se ke své kamarádce, aby si s ní ještě trochu popovídala.

Když se vrátila ke Kočce z Cheshiru, s údivem zjistila, že se kolem ní shromáždil docela velký zástup. Kat, Král a Královna se o něco přeli a mluvili všichni najednou, zatímco ostatní úplně mlčeli a vypadali hodně nesví.

Jakmile se Alenka objevila, všichni tři se na ni obrátili, aby tu otázku rozhodla, a opakovali jí své důvody. Protože ale mluvili všichni najednou, bylo pro ni opravdu hodně těžké rozumět, co přesně říkají.

Kat tvrdil, že nemůžete nikomu useknout hlavu, když není tělo, od kterého by se dala useknout. Že nic takového ještě nikdy dělat nemusel a v *jeho* letech s tím začínat nebude.

Král tvrdil, že všechno, co má hlavu, se dá stít, a ať se nemluví nesmysly.

Královna tvrdila, že jestli se s tím okamžitě, ba ještě dřív, něco neudělá, dá popravit úplně všechny. Právě kvůli téhle poslední poznámce vypadala celá společnost tak vážně a ustaraně.

Alenku nenapadlo nic jiného než: „Patří Vévodkyni. Měli byste se zeptat *jí*."

„Je ve vězení," řekla Královna katovi. „Přiveď ji sem." A kat vystřelil jako šíp.

Kočičí hlava začala blednout, jakmile odešel, a než se vrátil s Vévodkyní, úplně zmizela. Král a kat tedy jako diví pobíhali sem a tam a hledali ji, zatímco ostatní se vrátili ke hře.

Kapitola devátá – Příběh Falešné Želvy

„Ani si neumíš představit, jak ráda tě zase vidím, ty moje zlatá!“ řekla Vévodkyně, něžně se zavěsila do Alenky a vykročily spolu.

Alenka byla moc ráda, že je Vévodkyně v tak příjemné náladě, a pomyslela si, že ji možná rozzuřil jen ten pepř, když se tehdy potkaly v kuchyni.

„Až *já* budu vévodkyně,“ řekla si – i když to neznělo moc nadějně –, „nebudu mít v kuchyni pepř *vůbec žádný*. Polévka je dobrá i bez něj. – Možná že to je vždycky pepř, co dělá lidi prchlivé,“ pokračovala, moc spokojená, že objevila nové pravidlo, „a ocet je dělá kyselé – a heřmánek hořké – a – a cukrkandl a podobné věci dělají děti sladké. Kéž by to lidi věděli. Pak by s tím tolik nešetřili, víš –“

Na Vévodkyni mezitím úplně zapomněla, a tak se trochu lekla, když uslyšela její hlas těsně u ucha. „Ty na něco myslíš, má drahá, a proto zapomínáš mluvit. Teď hned ti nedokážu říct, jaké je z toho ponaučení, ale za chvilku si vzpomenu.“

„Možná z toho žádné není,“ odvážila se poznamenat Alenka.

„Ale, ale, dítě!“ řekla Vévodkyně. „Všechno má nějaké ponaučení, jen ho musíš najít.“ A přitom se k Alence přitiskla ještě blíž.

Alence se moc nelíbilo být jí tak blízko. Za prvé proto, že Vévodkyně byla *hrozně* ošklivá, a za druhé proto, že byla přesně tak vysoká, aby si mohla opřít bradu o Alenčino rameno, a ta brada byla nepříjemně špičatá. Nechtěla ale být nezdvořilá, a tak to snášela, jak nejlépe dokázala.

„Hra teď jde o něco lépe,“ řekla, aby rozhovor trochu udržela.

„To jde," řekla Vévodkyně. „A ponaučení z toho je: ‚Ach, láska, láska hýbe světem!'"

„Někdo říkal," zašeptala Alenka, „že světem hýbe to, když se každý stará o své!"

„No ano! To znamená skoro totéž," řekla Vévodkyně, zaryla Alence do ramene svou špičatou bradičku a dodala: „A ponaučení z *toho* je: ‚Dbej na smysl a zvuky se o sebe postarají samy.'"

„Ta má ale ráda, když ve věcech najde ponaučení!" pomyslela si Alenka.

„Určitě se divíš, proč tě nevezmu kolem pasu," řekla Vévodkyně po chvilce. „Je to proto, že si nejsem jistá, jakou povahu má tvůj plameňák. Mám to zkusit?"

„Mohl by štípnout," odpověděla Alenka opatrně, protože vůbec netoužila, aby to zkoušela.

„Pravda pravdoucí," řekla Vévodkyně. „Plameňáci i hořčice štípou. A ponaučení z toho je: ‚Vrána k vráně sedá.'"

„Jenže hořčice není pták," poznamenala Alenka.

„Máš pravdu, jako vždycky," řekla Vévodkyně. „Jak ty to umíš jasně vyjádřit!"

„Je to nerost, *myslím*," řekla Alenka.

„No jistě," řekla Vévodkyně, která, jak se zdálo, byla ochotná souhlasit se vším, co Alenka řekne. „Tady nedaleko je velký hořčičný důl. A ponaučení z toho je: ‚Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá.'"

„Už vím!" zvolala Alenka, která tu poslední poznámku vůbec neposlouchala. „Je to rostlina. Nevypadá tak, ale je."

„Naprosto s tebou souhlasím," řekla Vévodkyně. „A ponaučení z toho je: ‚Buď tím, čím se zdáš být.' Nebo jestli to chceš říct jednodušeji: ‚Nikdy si nepředstavuj, že nejsi jiná, než jak by se ostatním mohlo zdát, že to, čím jsi byla nebo mohla být, nebylo jiné, než jak by se jim to, čím jsi byla, zdálo být jiné.'"

„Myslím, že bych tomu lépe rozuměla," řekla Alenka velice zdvořile, „kdybych to měla napsané. Takhle, jak to říkáte, to nedokážu tak docela sledovat."

„To nic není proti tomu, co bych dokázala říct, kdybych chtěla," odpověděla Vévodkyně potěšeně.

„Prosím, nenamáhejte se to říkat ještě delší," řekla Alenka.

„Ale nemluv o namáhání!" řekla Vévodkyně. „Všechno, co jsem zatím řekla, ti dávám darem."

„To je ale laciný dárek!" pomyslela si Alenka. „Ještě že takové dárky nikdo nedává k narozeninám!" Nahlas to ale říct netroufla.

„Zase přemýšlíš?" zeptala se Vévodkyně a znovu do ní šťouchla špičatou bradičkou.

„Mám právo přemýšlet," řekla Alenka ostře, protože ji to už začínalo trochu zlobit.

„Asi tak velké právo," řekla Vévodkyně, „jako mají prasata na létání. A pona–"

Ale vtom, k Alenčině velkému údivu, Vévodkyni se vytratil hlas, a to dokonce uprostřed jejího oblíbeného slova „ponaučení", a ruka, kterou se do Alenky zavěsila, se začala třást. Alenka vzhlédla a před nimi stála Královna, ruce založené, a mračila se jako bouřka.

„Pěkný den, Vaše Veličenstvo!" začala Vévodkyně tichým, slabým hlasem.

„Tak tě tedy spravedlivě varuju," křičela Královna a dupala přitom do země, „buď půjdeš pryč ty, nebo tvoje hlava, a to ani ne za půl okamžiku! Vyber si!"

Vévodkyně si vybrala a v mžiku byla pryč.

„Budeme hrát dál," řekla Královna Alence. Alenka byla tak vyděšená, že nedokázala ani promluvit, a pomalu šla za ní zpátky na kroketové hřiště.

Ostatní hosté využili toho, že Královna nebyla nablízku, a odpočívali ve stínu. Jakmile ji ale uviděli, spěchali zpátky ke hře, a Královna jen

poznamenala, že chvilka zdržení by je stála život.

Celou dobu, co hráli, se Královna nepřestala hádat s ostatními hráči a křičet: „Setněte mu hlavu!“ nebo „Setněte jí hlavu!“ Ty, které odsoudila, zatkli vojáci, kteří kvůli tomu samozřejmě museli přestat dělat branky. Takže asi po půl hodině už nezbyla žádná branka a všichni hráči kromě Krále, Královny a Alenky byli zatčeni a odsouzeni k smrti.

Pak Královna přestala, úplně udýchaná, a zeptala se Alenky: „Už jsi viděla Falešnou Želvu?“

„Ne,“ řekla Alenka. „Ani nevím, co to je, Falešná Želva.“

„To je ta, z které se vaří falešná želví polévka,“ řekla Královna.

„Žádnou jsem nikdy neviděla, ani jsem o ní neslyšela,“ řekla Alenka.

„Tak pojď,“ řekla Královna, „a ona ti poví svůj příběh.“

Když spolu odcházely, Alenka slyšela, jak Král tiše říká celé společnosti: „Všem vám odpouštím.“ „No vida, *to* je dobře!“ řekla si Alenka, protože ji hrozně trápilo, kolik poprav Královna nařídila.

Brzy narazily na Gryfa, který tvrdě spal na sluníčku. Jestli nevíte, co je to gryf, podívejte se na obrázek. „Vstávej, lenochu!“ řekla Královna. „A doveď tuhle mladou dámu za Falešnou Želvou, ať si poslechne její příběh. Já se musím vrátit a dohlédnout na pár poprav, které jsem nařídila.“ A odešla a nechala Alenku s Gryfem samotnou. Alence se ten tvor moc nelíbil, ale celkem vzato si myslela, že zůstat s ním bude stejně bezpečné jako jít za tou divokou Královnou. A tak čekala.

Gryf se posadil a promnul si oči. Pak se díval za Královnou, dokud mu nezmizela z očí. Pak se uchechtl. „To je legrace!“ řekl Gryf, napůl pro sebe a napůl Alence.

„Co je *za* legraci?“ zeptala se Alenka.

„No *ona*,“ řekl Gryf. „To si všecko jen tak vymejšlí, víš. Voni nikdy nikoho nepopravujou. Pojď!“

„Tady každý říká ‚pojď‘!“ pomyslela si Alenka, když pomalu šla za ním. „Ještě nikdy v životě mi nikdo tolik neporoučel, nikdy!“

Nešli daleko, když v dálce uviděli Falešnou Želvu. Seděla smutná a osamělá na malém skalním výstupku, a když přišli blíž, Alenka slyšela, jak vzdychá, jako by jí mělo puknout srdce. Alence jí bylo hluboce líto. „Copak ji trápí?“ zeptala se Gryfa. A Gryf odpověděl skoro stejnými slovy jako předtím: „To si všecko jen tak vymejšlí, víš. Vona žádný trápení nemá. Pojď!“

Šli tedy k Falešné Želvě a ta se na ně dívala velkýma očima plnýma slz, ale nic neříkala.

„Tadyhle ta mladá dáma,“ řekl Gryf, „vona by chtěla znát tvůj příběh, vona jo.“

„Povím jí ho,“ řekla Falešná Želva hlubokým, dutým hlasem. „Posaďte se oba a neříkejte ani slovo, dokud neskončím.“

Posadili se tedy a několik minut nikdo nepromluvil. Alenka si pomyslela: „Nechápu, jak by vůbec *mohla* skončit, když nezačne.“ Ale trpělivě čekala.

„Kdysi,“ řekla nakonec Falešná Želva s hlubokým povzdechem, „jsem bývala skutečná Želva.“

Po těch slovech nastalo hodně dlouhé ticho. Přerušovalo ho jen občasné „Chrchl!“ od Gryfa a neustálé těžké vzlykání Falešné Želvy. Alenka už málem vstala a řekla: „Děkuji vám, paní, za váš zajímavý příběh,“ ale nemohla si pomoct a myslela si, že *určitě* bude ještě něco následovat. A tak seděla tiše a nic neříkala.

„Když jsme byli malí,“ pokračovala nakonec Falešná Želva klidněji, i když ještě tu a tam trochu vzlykla, „chodili jsme do školy v moři. Učitel byl stará Želva – říkali jsme mu Kareta –“

„Proč jste mu říkali Kareta, když to žádná kareta nebyla?“ zeptala se Alenka.

„Říkali jsme mu Kareta, protože nás pořád káral,“ řekla Falešná Želva zlostně. „Ty jsi ale opravdu natvrdlá!“

„Měla by ses stydět, že se ptáš na něco tak jednoduchého,“ dodal Gryf. A pak oba mlčky seděli a dívali se na ubohou Alenku, která by se

nejradši propadla do země. Nakonec Gryf řekl Falešné Želvě: „Jeď dál, starouško! Ať to netrvá celej den!“ A ona pokračovala těmito slovy:

„Ano, chodili jsme do školy v moři, i když tomu možná nevěříš –“

„Nikdy jsem neřekla, že nevěřím!“ skočila jí do řeči Alenka.

„Řeklas,“ řekla Falešná Želva.

„Drž jazyk za zubama!“ dodal Gryf, než Alenka stačila znovu promluvit. Falešná Želva pokračovala.

„Měli jsme to nejlepší vzdělání – vlastně jsme chodili do školy každý den –“

„*Já* jsem taky chodila do denní školy,“ řekla Alenka. „Nemusíte být kvůli tomu tak pyšná.“

„S předměty za příplatek?“ zeptala se Falešná Želva trochu úzkostně.

„Ano,“ řekla Alenka. „Učili jsme se francouzštinu a hudbu.“

„A praní?“ řekla Falešná Želva.

„To tedy rozhodně ne!“ řekla Alenka rozhořčeně.

„Aha! Tak to vaše škola nebyla opravdu dobrá,“ řekla Falešná Želva s velikou úlevou. „Kdežto u *nás* stálo na konci účtu: ‚Francouzština, hudba *a praní* – za příplatek.‘“

„Toho jste ale moc potřebovat nemohli,“ řekla Alenka, „když jste žili na dně moře.“

„Nemohla jsem si dovolit to studovat,“ řekla Falešná Želva a vzdychla. „Chodila jsem jen na povinné předměty.“

„A jaké to byly?“ vyptávala se Alenka.

„No přece nejdřív Točení a Svíjení,“ odpověděla Falešná Želva. „A pak různá odvětví počtů: Spílání, Odbíhání, Zošklivování a Vysmívání.“

„O zošklivování jsem nikdy neslyšela,“ odvážila se říct Alenka. „Co to je?“

Gryf překvapeně zvedl obě tlapy. „Cože! Nikdy jsi neslyšela o zošklivování!“ zvolal. „Snad aspoň víš, co je zkrášlování?“

„Ano," řekla Alenka nejistě. „To je – když se – něco – udělá hezčí."

„No tak vidíš," pokračoval Gryf. „A jestli nevíš, co je zošklivování, tak *jsi* hloupá husa."

Alenka neměla chuť se na to dál vyptávat, a tak se obrátila k Falešné Želvě a řekla: „A co jste se ještě musela učit?"

„No, byl tam Záhadopis," odpověděla Falešná Želva a počítala předměty na ploutvích, „– Záhadopis starověký i novověký, s Mořepisem. Potom Krákání – učitel krákání byl starý mořský úhoř, chodil jednou týdně. *Ten* nás učil Krákání, Protahování a Omdlévání olejem."

„A jak *tohle* vypadalo?" zeptala se Alenka.

„No, sama ti to předvést nemůžu," řekla Falešná Želva. „Jsem moc ztuhlá. A Gryf se to nikdy neučil."

„Neměl jsem čas," řekl Gryf. „Zato jsem chodil k učiteli klasických jazyků. To byl starej krab, to teda byl."

„K tomu jsem nikdy nechodila," řekla Falešná Želva a vzdychla. „Říkalo se, že učil Laškovinu a Brečtinu."

„To jo, to jo," řekl Gryf a teď zase vzdychl on. A oba tvorové si schovali tvář do tlap.

„A kolik hodin denně jste měli vyučování?" zeptala se Alenka, aby rychle změnila téma.

„První den deset hodin," řekla Falešná Želva, „druhý den devět a tak dál."

„To je ale podivný rozvrh!" zvolala Alenka.

„Právě proto se tomu říká lekce," poznamenal Gryf, „protože jsou den ode dne lehčí."

To byl pro Alenku úplně nový nápad, a tak o něm chvíli přemýšlela, než promluvila znovu. „Pak jedenáctý den museli mít všichni volno?"

„No samozřejmě," řekla Falešná Želva.

„A jak jste to dělali dvanáctý den?" pokračovala Alenka dychtivě.

„To už stačí o vyučování," přerušil ji Gryf velice rozhodně. „Pověz jí teď něco o hrách."

Kapitola desátá – Humří čtverylka

Falešná Želva zhluboka vzdychla a přejela si hřbetem ploutve přes oči. Podívala se na Alenku a snažila se promluvit, ale minutu nebo dvě jí vzlyky nedovolily ani hlesnout. „Jako by jí zaskočila kost v krku," řekl Gryf a pustil se do toho, že s ní třásl a bušil ji do zad. Nakonec Falešná Želva znovu našla hlas, a zatímco jí po tvářích tekly slzy, pokračovala:

„Ty jsi možná pod mořem moc nežila –" „Nežila," řekla Alenka. „– a možná ti nikdy ani nepředstavili humra –" Alenka začala říkat: „Jednou jsem ochutnala –", ale rychle se zarazila a řekla: „Ne, nikdy." „– takže nemůžeš mít ani ponětí, jaká nádhera je humří čtverylka!"

„To opravdu nemám," řekla Alenka. „Co je to za tanec?"

„No," řekl Gryf, „nejdřív se postavíte do řady podél pobřeží –"

„Do dvou řad!" vykřikla Falešná Želva. „Tuleni, želvy, lososi a tak dál. Pak, když odklidíte z cesty všechny medúzy –"

„*To* obvykle chvíli trvá," skočil do toho Gryf.

„– dvakrát postoupíte dopředu –"

„Každý s humrem jako partnerem!" vykřikl Gryf.

„No jistě," řekla Falešná Želva. „Dvakrát dopředu, zatočit se s partnerem –"

„– vyměnit humry a stejně se vrátit zpátky," pokračoval Gryf.

„A pak, víš," mluvila dál Falešná Želva, „hodíte ty –"

„Humry!" zaječel Gryf a vyskočil do vzduchu.

„– co nejdál do moře –"

„Plavat za nimi!" ječel Gryf.

„V moři udělat kotrmelec!“ vykřikla Falešná Želva a divoce poskakovala kolem.

„Zase vyměnit humry!“ řval Gryf, co mu hrdlo stačilo.

„Zpátky na souš, a to je celá první figura,“ řekla Falešná Želva a náhle ztišila hlas. A oba tvorové, kteří celou tu dobu skákali jako šílení, si zase velice smutně a tiše sedli a dívali se na Alenku.

„To musí být moc pěkný tanec,“ řekla Alenka nesměle.

„Chtěla bys kousek vidět?“ zeptala se Falešná Želva.

„Moc ráda,“ řekla Alenka.

„Pojď, zkusíme první figuru!“ řekla Falešná Želva Gryfovi. „Obejdeme se i bez humrů, víš. Kdo bude zpívat?“

„Ale zpívej *ty*,“ řekl Gryf. „Já zapomněl slova.“

A tak začali slavnostně tančit dokola kolem Alenky. Tu a tam jí šlápli na prsty, když šli moc blízko, a předními tlapami mávali do taktu, zatímco Falešná Želva velice pomalu a smutně zpívala:

„Pospěš, šneku, trošku víc!“ volá bělice a pluje.
„Úhoř je hned za námi, na ocas mi našlapuje.
Podívej, jak humři, želvy dychtivě se ženou vpřed!
Na oblázcích už čekají – nepřidáš se k tanci hned?
Půjdeš, nepůjdeš, půjdeš, nepůjdeš, půjdeš tancovat?
Půjdeš, nepůjdeš, půjdeš, nepůjdeš, nepůjdeš tancovat?

Ani tušit nemůžeš, jaká je to pohoda,
když nás s humry vyhodí daleko, kam sahá voda!“
Šnek však řekl: „Moc daleko!“ a úkosem se díval,
poděkoval bělici, však k tanci se nepřidával.
Nechce, nemůže, nechce, nemůže, nechce tancovat.
Nechce, nemůže, nechce, nemůže, nemůže tancovat.

Šupinatá na to: „Jak daleko? Na tom nezáleží!
Na druhé straně moře, víš, je zase pobřeží.
Čím jsi dál od Anglie, tím jsi blíže u Francie,

tak nebledni, milý šneku, pojď, už hraje melodie!
Půjdeš, nepůjdeš, půjdeš, nepůjdeš, půjdeš tancovat?
Půjdeš, nepůjdeš, půjdeš, nepůjdeš, nepůjdeš tancovat?“

„Děkuji, na ten tanec je moc zajímavé se dívat,“ řekla Alenka, hrozně ráda, že už konečně skončil. „A ta zvláštní písnička o bělici se mi tak líbí!“

„Ach, co se týče bělic,“ řekla Falešná Želva, „ty – ty jsi je samozřejmě viděla, ne?“

„Ano,“ řekla Alenka, „často jsem je viděla na talí–“ a rychle se zarazila.

„Nevím, kde leží Natalí,“ řekla Falešná Želva, „ale jestli jsi je viděla tak často, pak samozřejmě víš, jak vypadají.“

„Myslím, že ano,“ odpověděla Alenka zamyšleně. „Mají ocas v puse – a jsou celé obalené strouhankou.“

„Se strouhankou se mýlíš,“ řekla Falešná Želva. „Strouhanka by se v moři smyla. Ale ocas v puse *mají*. A důvod je ten –“ tu Falešná Želva zívla a zavřela oči. „– Pověz jí o tom důvodu a tak,“ řekla Gryfovi.

„Důvod je ten,“ řekl Gryf, „že *chtěly* jít s humry tancovat. Tak je hodili do moře. Tak musely padat hodně daleko. Tak si strčily ocasy pevně do pusy. Tak je už nemohly dostat ven. To je všechno.“

„Děkuji,“ řekla Alenka. „To je moc zajímavé. Nikdy jsem toho o bělicích tolik nevěděla.“

„Můžu ti povědět ještě víc, jestli chceš,“ řekl Gryf. „Víš, proč se jí říká bělice?“

„Nikdy jsem o tom nepřemýšlela,“ řekla Alenka. „Proč?“

„*Bílí se jí boty a střevíce*,“ odpověděl Gryf velice slavnostně.

Alenka byla úplně zmatená. „Bílí se jí boty a střevíce!“ opakovala udiveně.

„No, a čím se čistí *tvoje* boty?“ řekl Gryf. „Teda chci říct, čím to je, že se tak lesknou?“

Alenka se na ně podívala a chvilku přemýšlela, než odpověděla. „Myslím, že se čistí černí na boty.“

„Boty a střevíce se pod mořem,“ pokračoval Gryf hlubokým hlasem, „bílí bělicí. Tak teď to víš.“

„A z čeho se dělají?“ zeptala se Alenka velice zvědavě.

„No přece z jazyků a štiček,“ odpověděl Gryf dost netrpělivě. „To by ti řekla každá kreveta.“

„Kdybych byla bělice,“ řekla Alenka, která pořád myslela na tu písničku, „řekla bych úhořovi: ‚Držte se laskavě dál, *vás* s sebou nechceme!‘“

„Musely ho mít s sebou,“ řekla Falešná Želva. „Žádná rozumná ryba nejde nikam bez úhoře.“

„Opravdu ne?“ řekla Alenka velice překvapeně.

„Samozřejmě že ne,“ řekla Falešná Želva. „Kdyby za *mnou* přišla ryba a řekla mi, že se vydává na cestu, zeptala bych se: ‚A s jakým úhořem?‘“

„Nechcete říct ‚s jakým účelem‘?“ řekla Alenka.

„Myslím, co říkám,“ odpověděla Falešná Želva uraženě. A Gryf dodal: „No tak, poslechneme si něco z *tvých* dobrodružství.“

„Mohla bych vám vyprávět svoje dobrodružství – od dnešního rána,“ řekla Alenka trochu nesměle. „Ale nemá smysl vracet se ke včerejšku, protože tehdy jsem byla někdo jiný.“

„To všechno vysvětli,“ řekla Falešná Želva.

„Ne, ne! Napřed dobrodružství,“ řekl Gryf netrpělivě. „Vysvětlování trvá tak strašně dlouho.“

A tak jim Alenka začala vyprávět svá dobrodružství od chvíle, kdy poprvé uviděla Bílého Králíka. Zpočátku z toho byla trochu nesvá, protože ti dva tvorové se k ní přitiskli hrozně blízko, každý z jedné strany, a otevírali oči i pusy tak *strašně* doširoka. Ale jak vyprávěla, nabírala odvahu. Posluchači byli úplně potichu, dokud nedošla k tomu, jak Housence odříkávala „*Jste už starý, otče Viléme*“ a slova jí vycházela

úplně jinak. Tu se Falešná Želva zhluboka nadechla a řekla: „To je moc podivné.“

„Je to všechno tak podivné, jak jen to jde,“ řekl Gryf.

„Vycházelo to úplně jinak!“ opakovala zamyšleně Falešná Želva. „Ráda bych slyšela, jak se teď pokusí něco odříkat. Řekni jí, ať začne.“ Podívala se na Gryfa, jako by si myslela, že má nad Alenkou nějakou moc.

„Vstaň a odříkej ‚*To je hlas lenocha*‘,“ řekl Gryf.

„Jak tady tvorové člověku poroučejí a nutí ho odříkávat úlohy!“ pomyslela si Alenka. „To bych rovnou mohla být ve škole.“ Vstala ale a začala odříkávat, jenže hlavu měla tak plnou humří čtverylky, že sotva věděla, co říká, a slova jí vycházela opravdu hodně podivně:

„To je hlas Humra, slyšel jsem ho říct:
‚Moc jste mě opekli, vlasy si pocukruju víc.‘
Jak kachna víčky, tak on nosem zas
si rovná knoflíky, špičky vytáčí ven, utahuje pás.“

Když uschne písek, je veselý jak kos
a o Žralokovi mluví a ohrnuje nos.
Však když přijde příliv a žraloci jsou blíž,
hlas má najednou plachý a třesavý, slyšíš.

„To je jiné, než jak jsem to odříkával *já*, když jsem byl malý,“ řekl Gryf.

„No, já to nikdy předtím neslyšela,“ řekla Falešná Želva, „ale zní to jako neobyčejný nesmysl.“

Alenka neříkala nic. Sedla si, schovala tvář do dlaní a přemýšlela, jestli se ještě *někdy* něco stane normálně.

„Ráda bych, aby mi to někdo vysvětlil,“ řekla Falešná Želva.

„Ona to vysvětlit neumí,“ řekl Gryf spěšně. „Pokračuj další slokou.“

„Ale co ty špičky?“ nedala se Falešná Želva. „Jak by je *mohl* vytáčet ven nosem, no řekni?“

„To je první taneční pozice," řekla Alenka. Celá ta věc ji ale strašně mátla a toužila změnit téma.

„Pokračuj další slokou," opakoval Gryf netrpělivě. „Začíná: ‚*Šel jsem kolem zahrady*.'"

Alenka se neodvážila neposlechnout, i když si byla jistá, že to zase všechno vyjde špatně, a pokračovala třesoucím se hlasem:

„Šel jsem kolem zahrady a koutkem oka zřel,
jak si Panther se Sovou paštiku dělit chtěl –"

Panther snědl kůrku, maso, šťávu k tomu,
Sově zbyla mísa, ať ji vezme domů.
Když dojedli, Sova jako dárek malý
lžičku směla strčit do kapsy – tu jí dali.
Panther s vrčením dostal nůž a vidličku
a hostinu zakončil –

„K čemu je odříkávat všechny ty nesmysly," přerušila ji Falešná Želva, „když to průběžně nevysvětluješ? To je zdaleka to nejzmatenější, co jsem *já* kdy slyšela!"

„Ano, myslím, že bys měla přestat," řekl Gryf, a Alenka byla jen moc ráda, že může.

„Zkusíme další figuru humří čtverylky?" pokračoval Gryf. „Nebo bys chtěla, aby ti Falešná Želva zazpívala písničku?"

„Ach, písničku, prosím, jestli by byla Falešná Želva tak laskavá," odpověděla Alenka tak dychtivě, že Gryf řekl dost uraženě: „Hm! O chuti se nehádá! Zazpívej jí ‚*Želví polévku*', starouško, jo?"

Falešná Želva zhluboka vzdychla a hlasem, který jí chvílemi přerývaly vzlyky, začala zpívat:

„Krásná polévko, hustá, zelená,
v míse horké čekáš, celá rozpálená!
Pro takovou lahůdku se každý sehne lehko!

Polévko večerní, krásná polévko!
Polévko večerní, krásná polévko!
Krá—ásná po—olé—évko!
Krá—ásná po—olé—évko!
Po—olé—évko ve—e—černí,
krásná, krásná polévko!

Krásná polévko! Kdo stojí o rybu,
zvěřinu či jiné jídlo? To je chyba!
Kdo by nedal všechno za dva ha
léře jen té krásné polévky?
Za dva haléře jen té krásné polévky?
Krá—ásná po—olé—évko!
Krá—ásná po—olé—évko!
Po—olé—évko ve—e—černí,
krásná, krás—NÁ POLÉVKO!“

„Ještě jednou refrén!“ vykřikl Gryf, a Falešná Želva ho právě začala opakovat, když se z dálky ozvalo volání: „Soud začíná!“

„Pojď!“ vykřikl Gryf, chytil Alenku za ruku a pospíchal pryč, aniž počkal na konec písničky.

„Jaký soud?“ supěla Alenka v běhu. Ale Gryf jen odpověděl „Pojď!“ a běžel ještě rychleji, zatímco za nimi vánek nesl čím dál slaběji ta tesklivá slova:

„Po—olé—évko ve—e—černí,
krásná, krásná polévko!“

Kapitola jedenáctá – Kdo ukradl koláče?

Když dorazili, seděli už Srdcový Král a Srdcová Královna na trůně a kolem nich se shromáždil veliký zástup – všelijací ptáčci a zvířátka a k tomu celý balíček karet. Před nimi stál Srdcový Spodek v řetězech a po každé straně voják, který ho hlídal. Vedle Krále stál Bílý Králík, v jedné ruce trubku a v druhé svitek pergamenu. Uprostřed soudní síně stál stůl a na něm velká mísa koláčů. Vypadaly tak dobře, že Alenka dostala při pohledu na ně pořádný hlad. „Kéž by už ten soud dokončili," pomyslela si, „a rozdávali občerstvení!" Na to ale, jak se zdálo, nebyla žádná naděje, a tak se začala rozhlížet kolem, aby jí čas rychleji ubíhal.

Alenka ještě nikdy u soudu nebyla, ale četla o soudech v knížkách a byla moc ráda, když zjistila, že zná jméno skoro všeho, co tam je. „Tohle je soudce," řekla si, „protože má velikou paruku."

Soudcem byl mimochodem Král. A protože měl přes paruku korunu – jestli chcete vidět, jak to dělal, podívejte se na obrázek na začátku knihy –, vůbec nevypadal pohodlně a rozhodně mu to neslušelo.

„A tohle je lavice poroty," pomyslela si Alenka, „a těch dvanáct tvorů –" musela říct „tvorů", víte, protože někteří byli zvířata a někteří ptáci – „to budou asi porotci." To poslední slovo si pro sebe dvakrát nebo třikrát zopakovala, protože na ně byla dost pyšná. Myslela si totiž, a správně, že jen málokterá holčička v jejím věku ví, co to slovo vůbec znamená. Ale „lidé z poroty" by stačilo stejně dobře.

Všech dvanáct porotců velice pilně psalo na břidlicové tabulky. „Co to dělají?" zašeptala Alenka Gryfovi. „Ještě přece nemůžou mít co za-

pisovat, když soud ještě nezačal."

„Zapisujou si svoje jména," zašeptal Gryf v odpověď, „aby je do konce soudu nezapomněli."

„Hlupáci!" začala Alenka hlasitě a rozhořčeně, ale rychle se zarazila, protože Bílý Králík zvolal: „Ticho v soudní síni!" a Král si nasadil brýle a úzkostně se rozhlížel, aby zjistil, kdo mluví.

Alenka viděla, stejně dobře, jako kdyby se jim dívala přes rameno, že si všichni porotci píšou na tabulky „Hlupáci!", a dokonce rozeznala, že jeden z nich neví, jak se „hlupáci" píše, a musí se zeptat souseda. „To budou mít na tabulkách pěkný zmatek, než soud skončí!" pomyslela si Alenka.

Jeden z porotců měl tužku, která skřípala. To Alenka samozřejmě *nemohla* vydržet. Obešla soudní síň, postavila se za něj a brzy se jí naskytla příležitost mu ji vzít. Udělala to tak rychle, že ubohý malý porotce – byl to ještěr Vilík – vůbec nepochopil, kam se mu tužka poděla. Když ji všude kolem hledal, musel nakonec po zbytek dne psát jedním prstem, a to mu bylo k ničemu, protože prst na tabulce nenechával žádnou stopu.

„Hlasateli, přečti obžalobu!" řekl Král.

Bílý Králík nato třikrát zatroubil na trubku, pak rozvinul svitek pergamenu a četl:

„Srdcová Královna napekla koláče
v letní, horký den.
Srdcový Spodek ty koláče ukradl
a odnesl je ven!"

„Poraďte se o výroku," řekl Král porotě.

„Ještě ne, ještě ne!" skočil mu spěšně do řeči Králík. „Před tím ještě přijde spousta věcí!"

„Předvolejte prvního svědka," řekl Král. A Bílý Králík třikrát zatroubil na trubku a zvolal: „První svědek!"

Prvním svědkem byl Kloboučník. Přišel s šálkem čaje v jedné ruce a s krajícem chleba s máslem v druhé. „Prosím za prominutí, Vaše Veličenstvo," začal, „že to sem nesu, ale ještě jsem tak docela nedopil čaj, když pro mě poslali."

„Měl jsi ho dopít," řekl Král. „Kdy jsi začal?"

Kloboučník se podíval na Březnového Zajíce, který ho do soudní síně následoval, zavěšený do Plcha. „Čtrnáctého března, *myslím*, že to bylo," řekl.

„Patnáctého," řekl Březnový Zajíc.

„Šestnáctého," dodal Plch.

„Zapište to," řekl Král porotě, a porota si horlivě zapsala na tabulky všechna tři data, pak je sečetla a výsledek převedla na šilinky a pence.

„Smekni klobouk," řekl Král Kloboučníkovi.

„Není můj," řekl Kloboučník.

„*Ukradený!*" zvolal Král a obrátil se k porotě, která si to okamžitě poznamenala.

„Mám je na prodej," dodal Kloboučník na vysvětlenou. „Vlastní žádný nemám. Jsem kloboučník."

Tu si Královna nasadila brýle a začala na Kloboučníka zírat, a ten zbledl a nervózně přešlapoval.

„Vypovídej," řekl Král, „a nebuď nervózní, nebo tě dám na místě popravit."

Svědka to, jak se zdálo, vůbec nepovzbudilo. Pořád přešlapoval z nohy na nohu, nejistě pokukoval po Královně a ve zmatku si ukousl velký kus šálku místo chleba s máslem.

Právě v té chvíli Alenka ucítila něco hodně podivného. Dost ji to mátlo, dokud nepřišla na to, co to je: začínala zase růst. Nejdřív si myslela, že vstane a ze soudní síně odejde, ale pak si to rozmyslela a rozhodla se zůstat, kde je, dokud pro ni bude dost místa.

„Kdybys tak netlačila," řekl Plch, který seděl vedle ní. „Skoro nemůžu dýchat."

„Já za to nemůžu," řekla Alenka velice pokorně. „Rostu."

„*Tady* nemáš žádné právo růst," řekl Plch.

„Nemluvte nesmysly," řekla Alenka směleji. „Však víte, že vy taky rostete."

„Ano, ale *já* rostu rozumným tempem," řekl Plch, „a ne takovým směšným způsobem." A velice nevrle vstal a přešel na druhou stranu soudní síně.

Královna celou tu dobu nepřestala zírat na Kloboučníka, a právě když Plch přecházel soudní síň, řekla jednomu ze soudních zřízenců: „Přines mi seznam zpěváků z posledního koncertu!" Nato se ubohý Kloboučník roztřásl tak, že se mu svezly obě boty.

„Vypovídej," opakoval Král zlostně, „nebo tě dám popravit, ať jsi nervózní, nebo ne."

„Jsem chudák, Vaše Veličenstvo," začal Kloboučník třesoucím se hlasem, „– a s čajem jsem ještě ani nezačal – nanejvýš tak před týdnem – a jak ty krajíce chleba s máslem byly čím dál tenčí – a to čeření čaje –"

„Čeření *čeho*?" řekl Král.

„*Začalo* to čajem," odpověděl Kloboučník.

„No jistě že čeření začíná na Č!" řekl Král ostře. „Máš mě za hlupáka? Pokračuj!"

„Jsem chudák," pokračoval Kloboučník, „a potom se čeřilo skoro všechno – jenže Březnový Zajíc říkal –"

„Neříkal!" skočil mu hrozně spěšně do řeči Březnový Zajíc.

„Říkals!" řekl Kloboučník.

„Popírám to!" řekl Březnový Zajíc.

„Popírá to," řekl Král. „Tuhle část vynech."

„No, každopádně Plch říkal –" pokračoval Kloboučník a úzkostně se rozhlížel, jestli to bude popírat taky. Plch ale nepopíral nic, protože tvrdě spal.

„Potom," mluvil dál Kloboučník, „jsem si ukrojil ještě chleba s máslem –"

„Ale co říkal Plch?" zeptal se jeden z porotců.

„To si nepamatuju," řekl Kloboučník.

„*Musíš* si to pamatovat," poznamenal Král, „nebo tě dám popravit."

Nešťastný Kloboučník upustil šálek i chleba s máslem a klesl na jedno koleno. „Jsem chudák, Vaše Veličenstvo," začal.

„Chudák jsi hlavně na *slova*," řekl Král.

Tu jedno z morčat zatleskalo a soudní zřízenci ho okamžitě potlačili. Protože je to dost těžké slovo, vysvětlím vám, jak se to udělalo. Měli velký plátěný pytel, který se nahoře stahoval šňůrkami. Do něj strčili morče hlavou napřed a pak si na ně sedli.

„To jsem ráda, že jsem to viděla," pomyslela si Alenka. „Tolikrát jsem četla v novinách, na konci zpráv ze soudu: ‚Došlo k pokusům o potlesk, které soudní zřízenci okamžitě potlačili,' a až doteď jsem nevěděla, co to znamená."

„Jestli je to všechno, co o tom víš, můžeš sestoupit," pokračoval Král.

„Níž už nemůžu," řekl Kloboučník. „Už takhle jsem na zemi."

„Tak si můžeš *sednout*," odpověděl Král.

Tu zatleskalo druhé morče a bylo potlačeno.

„No vida, a je po morčatech!" pomyslela si Alenka. „Teď to půjde líp."

„Raději bych dopil čaj," řekl Kloboučník a úzkostně se podíval na Královnu, která si četla seznam zpěváků.

„Můžeš jít," řekl Král, a Kloboučník spěšně opustil soudní síň a ani nepočkal, aby si obul boty.

„– a venku mu hned setněte hlavu," dodala Královna k jednomu ze zřízenců. Ale Kloboučník zmizel dřív, než zřízenec doběhl ke dveřím.

„Předvolejte dalšího svědka!" řekl Král.

Dalším svědkem byla Vévodkynina Kuchařka. V ruce nesla pepřenku, a Alenka uhodla, kdo to je, ještě než vešla do soudní síně, protože lidé u dveří začali najednou všichni kýchat.

„Vypovídej," řekl Král.

„Nebudu," řekla Kuchařka.

Král se úzkostně podíval na Bílého Králíka a ten tiše řekl: „Vaše Veličenstvo musí *tuhle* svědkyni podrobit křížovému výslechu."

„No, když musím, tak musím," řekl Král zasmušile. Zkřížil ruce, mračil se na Kuchařku tak, že mu oči skoro zmizely, a pak řekl hlubokým hlasem: „Z čeho se dělají koláče?"

„Hlavně z pepře," řekla Kuchařka.

„Ze sirupu," řekl za ní ospalý hlas.

„Chopte toho Plcha!" zaječela Královna. „Setněte toho Plcha! Vyhoďte toho Plcha ze soudní síně! Potlačte ho! Štípejte ho! Setněte mu vousky!"

Na několik minut zavládl v celé soudní síni zmatek, než Plcha vyhodili, a když se všichni zase usadili, Kuchařka byla pryč.

„Nevadí!" řekl Král s velikou úlevou. „Předvolejte dalšího svědka." A tiše dodal ke Královně: „Opravdu, má drahá, dalšího svědka musíš podrobit křížovému výslechu *ty*. Mě z toho až bolí čelo!"

Alenka se dívala, jak Bílý Králík nemotorně listuje seznamem, a byla moc zvědavá, jaký bude další svědek. „– protože zatím moc důkazů nemají," řekla si. Představte si, jak se podivila, když Bílý Králík vykřikl ze všech sil svým pronikavým hláskem jméno: „Alenka!"

Kapitola dvanáctá – Alenčina výpověď

„Tady!“ zvolala Alenka. V tom rozruchu úplně zapomněla, jak moc za posledních pár minut vyrostla, a vyskočila tak spěšně, že lemem sukně převrhla lavici poroty. Všichni porotci se vysypali na hlavy zástupu dole a teď se tam rozvalovali a hrozně jí připomínali akvárium se zlatými rybkami, které minulý týden nechtěně převrhla.

„Ach, *moc* se omlouvám!“ zvolala velice zděšeně a začala je co nejrychleji sbírat. Pořád totiž myslela na tu nehodu se zlatými rybkami a měla takovou mlhavou představu, že je musí okamžitě posbírat a vrátit do lavice poroty, jinak umřou.

„Soud nemůže pokračovat,“ řekl Král velice vážným hlasem, „dokud nebudou všichni porotci zpátky na svých místech – *všichni*,“ zopakoval s velkým důrazem a upřeně se přitom díval na Alenku.

Alenka se podívala na lavici poroty a viděla, že ve spěchu tam strčila ještěra Vilíka hlavou dolů. Ten ubožáček tam smutně mával ocasem a nemohl se vůbec hnout. Brzy ho zase vytáhla a posadila správně. „Ne že by na tom moc záleželo,“ řekla si. „Myslím, že pro soud bude *úplně* stejně užitečný, ať je obrácený tak, nebo tak.“

Jakmile se porota trochu vzpamatovala z šoku, že ji někdo převrhl, a jakmile se našly a vrátily jim tabulky a tužky, pustili se porotci velice pilně do toho, že sepisovali dějiny té nehody. Všichni kromě ještěra, který byl zřejmě tak otřesený, že nedokázal nic jiného, než sedět s otevřenou pusou a zírat do stropu soudní síně.

„Co víš o téhle věci?“ zeptal se Král Alenky.

„Nic,“ řekla Alenka.

„Vůbec *nic*?“ naléhal Král.

„Vůbec nic,“ řekla Alenka.

„To je velice důležité,“ řekl Král a obrátil se k porotě. Porotci si to právě začínali psát na tabulky, když je přerušil Bílý Králík: „Vaše Veličenstvo samozřejmě myslí *ne*důležité,“ řekl velice uctivě, ale přitom se na Krále mračil a dělal na něj obličeje.

„*Ne*důležité, samozřejmě, to jsem myslel,“ řekl Král spěšně a tiše pro sebe pokračoval:

„důležité – nedůležité – nedůležité – důležité –“ jako by zkoušel, které slovo zní lépe.

Někteří porotci si napsali „důležité“ a někteří „nedůležité“. Alenka to viděla, protože byla tak blízko, že jim mohla nahlížet do tabulek. „Ale na tom vůbec nesejde,“ pomyslela si.

V tu chvíli Král, který si už nějakou dobu pilně psal do zápisníku, zakdákal: „Ticho!“ a přečetl ze zápisníku: „Pravidlo čtyřicet dva. *Všechny osoby vyšší než jedna míle opustí soudní síň.*“

Všichni se podívali na Alenku.

„*Já* nejsem vysoká jednu míli,“ řekla Alenka.

„Jsi,“ řekl Král.

„Skoro dvě míle,“ dodala Královna.

„No, každopádně neodejdu,“ řekla Alenka. „A kromě toho to není žádné řádné pravidlo. To jste si teď vymyslel.“

„Je to nejstarší pravidlo v knize,“ řekl Král.

„Pak by to mělo být pravidlo číslo jedna,“ řekla Alenka.

Král zbledl a spěšně zaklapl zápisník. „Poraďte se o výroku,“ řekl porotě tichým, třesoucím se hlasem.

„S dovolením Vašeho Veličenstva, ještě přijdou další důkazy,“ řekl Bílý Králík a hrozně spěšně vyskočil. „Právě se našel tenhle papír.“

„Co v něm je?“ zeptala se Královna.

„Ještě jsem ho neotevřel,“ řekl Bílý Králík, „ale vypadá to na dopis, který obžalovaný napsal – někomu.“

„To musel napsat někomu," řekl Král, „ledaže by ho napsal nikomu, a to se obvykle nedělá, víš."

„Komu je adresovaný?" zeptal se jeden z porotců.

„Vůbec není adresovaný," řekl Bílý Králík. „Vlastně zvenku není napsáno vůbec nic." Zatímco mluvil, papír rozložil a dodal: „Nakonec to vůbec není dopis. Je to pár veršů."

„Jsou psané rukou obžalovaného?" zeptal se jiný z porotců.

„Ne, nejsou," řekl Bílý Králík, „a to je na tom to nejpodivnější." Celá porota se zatvářila zmateně.

„Musel napodobit cizí písmo," řekl Král. Celá porota se zase rozjasnila.

„S dovolením Vašeho Veličenstva," řekl Srdcový Spodek, „já jsem to nenapsal, a nemůžou mi dokázat, že ano. Na konci není žádný podpis."

„Jestli jsi to nepodepsal," řekl Král, „je to tím jen horší. To jsi *určitě* chystal nějakou lumpárnu, jinak by ses podepsal jako poctivý člověk."

Na to se ozval všeobecný potlesk. Byla to první opravdu chytrá věc, kterou Král ten den řekl.

„To *dokazuje* jeho vinu," řekla Královna.

„Nic takového to nedokazuje!" řekla Alenka. „Vždyť ani nevíte, o čem ty verše jsou!"

„Přečti je," řekl Král.

Bílý Králík si nasadil brýle. „Kde mám začít, s dovolením Vašeho Veličenstva?" zeptal se.

„Začni na začátku," řekl Král vážně, „a pokračuj, dokud nedojdeš na konec. Pak přestaň."

Bílý Králík přečetl tyto verše:

„Prý byl jsi u ní, řekli mi,
a o mně mluvil s ním.

Ona mě chválí, co jen smí,
jen plavat neumím.

On vzkázal jim, že nešel jsem
– to víme, je to tak –
když ona to dotlačí sem,
co s tebou bude pak?

Já dal jí jeden, oni dva,
ty nám tři nebo víc;
od něj zas k tobě šly, ač já
je dřív měl – no, to nic.

Kdybych já nebo ona snad
v té věci uvízli,
on věří, že je pustíš rád,
jak my jsme bývali.

Já myslel, že ses stala ty
– než měla záchvat, no –
překážkou, co se vecpala
mezi něj, nás a to.

Ať neví, že je měla nejradši,
neb tohle navždy má
být tajemstvím, co nikdo nezná,
jen ty to víš a já."

„To je ten nejdůležitější důkaz, jaký jsme zatím slyšeli," řekl Král a mnul si ruce. „Takže teď ať porota –"

„Jestli to dokáže kdokoli z nich vysvětlit," řekla Alenka – za posledních pár minut vyrostla tak, že se ani trochu nebála Krále přerušit –, „dám mu šest pencí. *Já* si myslím, že v tom není ani špetka smyslu."

Porotci si všichni napsali na tabulky: „*Ona* si myslí, že v tom není ani špetka smyslu.“ Ale žádný z nich se nepokusil ten papír vysvětlit.

„Jestli v tom žádný smysl není,“ řekl Král, „ušetří nám to spoustu práce, víš, protože ho nemusíme hledat. A přece nevím,“ pokračoval, rozložil si verše na koleni a díval se na ně jedním okem, „nakonec se mi zdá, že v tom nějaký smysl vidím. ‚– *jen plavat neumím* –‘ ty neumíš plavat, viď?“ dodal a obrátil se ke Spodkovi.

Spodek smutně zavrtěl hlavou. „Vypadám snad na to?“ řekl. A na to rozhodně *nevypadal*, protože byl celý z kartonu.

„Zatím to sedí,“ řekl Král a dál si pro sebe mumlal verše: „‚*To víme, je to tak* –‘ to je samozřejmě porota – ‚*Já dal jí jeden, oni dva* –‘ no, to musí být to, co udělal s koláči, víte –“

„Ale pokračuje to ‚*od něj zas k tobě šly*‘,“ řekla Alenka.

„No vždyť tady jsou!“ řekl Král vítězně a ukázal na koláče na stole. „Nic nemůže být jasnější než *tohle*. A dál – ‚*než měla záchvat* –‘ ty jsi přece nikdy v záchvatu sebou neházela, má drahá, viď?“ řekl Královně.

„Nikdy!“ řekla Královna zuřivě a přitom hodila po ještěrovi kalamář. Nešťastný malý Vilík totiž přestal psát na tabulku jedním prstem, když zjistil, že nenechává stopu. Teď ale spěšně začal znovu a psal inkoustem, který mu stékal po obličeji, dokud vydržel.

„Pak se ta slova k tobě *nehodí*,“ řekl Král a s úsměvem se rozhlédl po soudní síni. Bylo hrobové ticho.

„To byla slovní hříčka!“ dodal Král uraženě, a všichni se zasmáli. „Ať se porota poradí o výroku,“ řekl Král, asi tak podvacáté toho dne.

„Ne, ne!“ řekla Královna. „Nejdřív rozsudek, potom výrok poroty.“

„To je ale hloupost a nesmysl!“ řekla Alenka nahlas. „Mít nejdřív rozsudek!“

„Drž jazyk za zuby!“ řekla Královna a zfialověla.

„Nebudu!“ řekla Alenka.

„Setněte jí hlavu!“ křičela Královna z plných plic. Nikdo se nepohnul.

„Kdo by se vás bál?“ řekla Alenka. Mezitím už dorostla do své plné velikosti. „Vždyť jste jen balíček karet!“

Na to se celý balíček vznesl do vzduchu a slétl se na ni. Alenka slabě vykřikla, napůl strachy a napůl zlostí, zkusila je odrazit – a zjistila, že leží na břehu s hlavou v klíně své sestry, která jí z tváře jemně odhrnovala pár suchých listů, které na ni spadly ze stromů.

„Vstávej, Alenko, zlatíčko!“ řekla jí sestra. „Ty jsi ale spala dlouho!“

„Ach, měla jsem tak podivný sen!“ řekla Alenka a vyprávěla sestře, jak nejlépe si je pamatovala, všechna ta svá podivná dobrodružství, o kterých jste právě četli. Když skončila, sestra ji políbila a řekla: „Byl to opravdu podivný sen, holčičko, to je pravda. Ale teď už utíkej domů na čaj, je pozdě.“ A tak Alenka vstala a utíkala pryč, a jak běžela, myslela na to – a měla proč –, jaký to byl nádherný sen.

Ale její sestra zůstala sedět, tak jak ji Alenka nechala, opírala si hlavu o dlaň, dívala se na zapadající slunce a myslela na malou Alenku a na všechna její podivuhodná dobrodružství, až se jí samotné začalo svým způsobem zdát. A tohle byl její sen:

Nejdřív se jí zdálo o malé Alence samotné. Zase jí na koleni ležely sepjaté drobné ručky a jasné dychtivé oči k ní vzhlížely. Slyšela přímo zvuk jejího hlasu a viděla, jak Alenka tím svým zvláštním malým pohybem pohodí hlavou, aby si odhrnula zatoulané vlasy, které jí *pořád* padaly do očí. A jak tak poslouchala, nebo se jí zdálo, že poslouchá, celé okolí kolem ní ožilo podivnými tvory ze snu její malé sestřičky.

Vysoká tráva jí u nohou zašustila, jak kolem pospíchal Bílý Králík. Vyděšená Myš se čvachtala sousední tůní. Slyšela cinkání šálků, jak Březnový Zajíc a jeho přátelé sdíleli svou nekonečnou svačinu, a pronikavý hlas Královny, která posílala své nešťastné hosty na popravu. Zase kýchalo děťátko-vepřík na Vévodkynině klíně a kolem něj se tříštily talíře a mísy. Zase plnil vzduch Gryfův skřek, skřípání ještěrovy tužky na tabulku a dušené zvuky potlačených morčat, a do toho se mísily vzdálené vzlyky nešťastné Falešné Želvy.

Tak tam seděla dál se zavřenýma očima a napůl věřila, že je v říši divů, i když věděla, že stačí oči otevřít a všechno se promění v nudnou skutečnost. Tráva bude šustit jen ve větru a tůň se bude čeřit jen tím, jak se kývá rákosí. Cinkající šálky se promění ve zvonečky ovcí a Královnin pronikavý křik v hlas malého pastevce. A kýchání děťátka, skřek Gryfa a všechny ty ostatní podivné zvuky se promění – to věděla – ve zmatený hluk rušného statku. A místo těžkých vzlyků Falešné Želvy bude z dálky znít bučení krav.

A nakonec si představila, jak tahle její malá sestřička jednou v budoucnu sama vyroste v dospělou ženu. Jak si i v pozdějších, zralých letech uchová prosté a láskyplné srdce svého dětství. Jak kolem sebe shromáždí jiné malé děti a spoustou podivných příběhů, možná i tím dávným snem o říši divů, rozzáří *jejich* oči dychtivostí. A jak bude soucítit se všemi jejich prostými starostmi a radovat se ze všech jejich prostých radostí, až si vzpomene na svoje vlastní dětství a na šťastné letní dny.

Lewis Carroll: Alenka v říši divů

Překlad: Audioknihy CZ. Nový český překlad z originálu, který vznikl pro tento projekt a prošel nezávislou korekturou.

Zdroj originálního textu: Project Gutenberg #11, Project Gutenberg #28885.

Originální text je volné dílo. Překlad a vydání: Audioknihy CZ, licence CC BY 4.0. Můžete jej sdílet a dál používat, pokud uvedete zdroj (Audioknihy CZ, audioknihycz.cz/kniha/alenka-carroll/).

Audioknihu připravujeme. Další knihy a audioknihy zdarma najdete na audioknihycz.cz/kniha/alenka-carroll/.